I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer X. Stockholm i sept. 1939.

LIKTRUSTEN I ARBETE.

(I.A.A.) - Den 31 juli 1914, någon dag före det stora världskrigets utbrott, innehöll de tyska socialdemokraternas huvudorgan, "Vorwärts" en artikel vari man våldsamt riktade sin kritik mot den internationella vapenindustrien, men framförallt mot den tyska. Med utgående från Karl Liebknechts bekanta tal i den tyska riksdagen den 11 maj 1914 i vilket tal han med dokument fastslog att den tyska vapenindustrien levererat en mängd vapen till de så kallade fiendeländerna, slutade "Vorwärts" sin artikel med följande betecknande ord:

> "Tyska och österrikiska arbetare skola nedmejas av tyska och österrikiska vapen, med tyska och österrikiska kulor, med tyskt och österrikiskt krut.Det tyska och österrikiska kapitalet har inhöstat den gyllene profiten för att det tyska och österrikiska folket skall kunna med största tekniska precision sönderkarteschas av "arvfienden" vars pengar helt älskligt klinga i tyska kapitalisters fickor.
>
> Krigshänförelse tyska arbetare! Upp, kasten Eder med patriotisk hänförelse mot den ryske, den serbiske fienden! Eder lön är säker: Kruppska granater och blå ärtor från tyska och österrikiska ammunitionsfabriker. Hurra!"

Så långt "Vorwärts" artikel av den 31 juli 1914. Äro förhållandena annorlunda nu? Nej! Vapenindustrien levererar fortfarande vapen till både "vänner" och "fiender". För den finnes inga heliga nationella gränser. För den betyder fosterland, ras och religion ingenting. De sälja vapen till alla dem som kunna betala. Kapprustningar och krig betyda för den goda tider med glänsande inkomster. Dess guldhögar växa i kapp med likhögarna på de bloddränkta slagfälten.

Man har sagt att den nuvarande världskrisen har sin grund i motsättningarna mellan demokrati och fascism. Skall man döma efter staternas högtidliga politiska deklarationer tyckes det vara så men ser man på de ekonomiska förbindelserna länderna emellan framgår klart humbugen i de politiska deklarationerna.

Dessa ekonomiska förbindelser visa att det i huvudsak är de demokratiska staternas kapitalism som förser diktaturstaterna med de råvaror, med det krigsmaterial, som är nödvändigt för diktaturerna att kunna föra sin hänsynslösa krigspolitik.

För någon tid sedan angavs från franskt officiellt håll att de demokratiska staterna förfoga över 82,10 procent av världens järnproduktion, 81,80 procent av världens kolproduktion, 82,33 procent av världens oljeproduktion, 91,70 procent av världens gummiproduktion och 97,70 procent av världens bomullsproduktion. Allt sådant råmaterial som är absolut nödvändiga beståndsdelar i tillverkningen av krigsmaterial. De tre stater som kraftigast slagit på krigstrumman, Tyskland, Italien och Japan ha inom sina gränser endast en liten begränsad del av dessa för krig nödvändiga varor. Men de demokratiska staternas kapitalism leverera villigt och gärna det som behöves.

Låt oss exempelvis taga en för krig så nödvändig vara som olja. Tyskland kan utvinna en liten begränsas del olja ur kol. Det är allt. Italien och Japan har ingen egen olja. Allt importeras från Förenta Staterna, från Mexiko, från England från Rumänien och från den "kommunistiska" Sovjet-Unionen. Dessa staters handelspolitik möjliggör och understödjer de fascistiska staternas krigspolitik.

Enligt de officiella handelssiffrorna för år 1938 framgår att av Japans import av krigsmaterial inte mindre än 56 procent kom från Förenta Staterna. Detta samtidigt med att Förenta Staternas president Roosevelt, höll sina flammande tal om nödvändigheten av ett bestämt uppträdande mot de fascistiska staternas krigspolitik.

Samma år täckte England 21 procent av Japans import av krigsmaterial.

Således inte mindre än 77 procent av Japans import av krigsmaterial kom från Förenta Staterna och England.

För att Japan skall erhålla utländsk valuta för att därmed kunna inköpa all denna krigsmaterial från de demokratiska länderna översvämmas dessa demokratiska länder av en mängd japanska varor. Genom denna de demokratiska ländernas import av japanska varor till försäljning understödjes även Japans hänsynslösa krigspolitik.

Frankrikes export av malm till Tyskland har stegrats. År 1930 var Frankrikes export av malm till Tyskland, 2,5 milj. ton. Under år 1936 hade den årliga exporten från Frankrike till Tyskland stigit till 6 milj. ton, år 1937 7 milj. och 1938 6 milj. ton. Under tiden den 1 jan. - 1 april 1939 exporterade Frankrike 3.360.000 ton malm, varav 1.112.000 ton exporterades till Hitler-Tyskland. Med denna malm kunna tyskarna tillverka krigsmaterial för att användas mot Frankrikes folk.

Tyskland är i stort behov av malm för sin krigsindustri. Enligt vad den engelska tidningen The Nation uppger producerade Tyskland år 1937 9.600.000 ton järnmalm men måste importera inte mindre än 20.600.000 ton. Av dessa 20.600.000 ton levererade det demokratiska Sverge till Tyskland inte mindre än 9.400.000 ton. Samtidigt pågår en fruktansvärd upprustning i Sverge till försvar för demokratin. En demokrati, som kanske kommer att nedslås av Nazismens Tyskland med hjälp av vapen som tillverkats av den malm som det demokratiska Sverge levererat.

För övrigt äro dessa vapen- och råvaruleveranser för krigsändamål inte endast betecknande för de demokratiska länderna. De fascistiska staternas kapitalism är lika fosterlandslös när det gäller att förtjäna pengar. Den engelska tidningen Daily Express publicerade nyss en korrespondens från Hongkong i Kina vari följande belysande uppgifter lämnades:

Firman Maurika i Augsburg har appellerat ett domslut i en process mot kinesiska regeringen. Firman hade sålt ett parti om 10.000 tyska gasmasker, som nyligen levererats till den kinesiska regeringen. Gasmaskerna påstodos dock inte vara av utlovad kvalitet.

Genom vittnesförhör framgick att ett enda varuparti, som firman hade levererat till kinesiska regeringen, bestod av 80.000 granater av 75 mm. kaliber till ett värde av 42.400 pund sterling. Partiet hade anländ till Kina direkt från Hamburg.

Vidare upplystes att stora partier tysk krigsmateriel upplagrats i Hongkong i avvaktan på att kinesiska regeringen skall köpa den. Det hävdas i Hongkong att största delen av den krigsmateriel, som anländ till Kina, är av tyskt ursprung.

I kinesiska kretsar erfar Daily Express vidare att största delen av de vapen, som nått fram, härstamma från Tyskland. Därtill komma de rätt omfattande leveranserna från de tidigare tjeckiska Skodaverken, som tyskarna inte vilja upphöra med.

Med Japan har Tyskland ingått överenskommelse, vilket dock inte hindrar att Tysklands kapitalism levererar vapen till kineserna för att dessa skola kunna mörda de japanska vännerna.

Sovjet-Unionens handelsöverenskommelser med Italien och Tyskland äro även bidrag till belysning av det ämne vi här ovan behandlat.

För all världens anarkosyndikalister är det en tvingande nödvändighet att påvisa dessa förhållanden för proletariatet. Avslöja lögnerna om att arbetarna måste deltaga i de demokratiska staternas krig mot diktaturerna för att därmed kämpa för friheten och civilisationen. Krig och militarism äro ytterst endast kapitalistiska affärer. Med staternas krig få vi inte solidarisera oss. Mot varje sådant krig måste vi i stället resa arbetarklassens revolutionära kamp, dess direkta aktion.

Arbetarnas aktion mot krig kan bäst organiseras genom att göra våra ekonomiska kamporganisationer starka och mäktiga. Gör dem till antimilitarismens centralhärdar och revolutionära kamporgan. Då ha vi möjlighet att diktera freden när kapitalismen förklarar krig.

Framför allt gäller det att intensivt arbeta för krossande av det kapitalistiska systemet, vilket system är drivkraften till de blodiga slaktningarna mellan folken.

John Andersson

x x x

UPPGÖRELSEN MED NEGRIN OCH HANS KOMMUNISTISKA DRABANTER.

(I.A.A.) - Nya detaljer framkomma oavbrutet som belysa förräderiet mot den spanska frihetskampen från Negrin och hans kommunistiska drabanters sida. Det material som redan framkommit mot dessa förrädare ger klara belägg för att den kritik anarkosyndikalisterna redan på ett tidigt stadium riktade mot dem var till 100 procent riktig.

En av de argument som Negrin och hans kommunistiska anhängare med förkärlek använt är att motståndet mot Francobröt av den i Madrid bildade försvarsjuntan. Man har framhållit att Negrin och hans regering ville fortsatt kamp som gjordes om intet genom störtandet av denna regering.

I denna fråga har nu den bekante spanske socialis-

ten Wenceslao Carrillo, inrikesminister i försvarsjuntan i Madrid, tagit till orda. I ett öppet brev till Stalin säger han bland annat följande:

> "Alla republikanska organisationer med undantag av kommunisterna togo del i bildandet av försvarsjuntan i Madrid. Ingen kunde längre följa Negrins ansvarslösa politik. Negrin och hans rådgivare ha frambesvurit katastrofen."

Därefter fortsätter Carrillo:

> "Vi, försvarsjuntan, skulle ha utlämnat Spanien till den internationella fascismen? Ett gement förtal! Vad gjorde Negrin, när han i febr. detta år, omedelbart efter Barcelonas fall, i Amerika lät sälja uppköpt flygmaterial till halva priset? Slösar man bort sina vapen om man vill fortsätta kampen?"

I Frente Libertario, vilken tidskrift nu utgives av spanska flyktingar i Frankrike, har Carrillo lämnat ytterligare upplysningar i denna för den internationella arbetareklassen så viktiga fråga. Enligt dessa nya upplysningar av Carrillo har Negrin inte bara avbeställt krigsmaterial, utan till och med stora livsmedelsförsändelser som voro avsedda för befolkningens och arméns försörjning. Negrins finansminister Aspe lät i Argentina efter Kataloniens sammanbrott åter sälja 3.600 ton fruset kött som redan officiellt inköpts. Samme minister annullerade ett kontrakt med en engelsk firma, som förpliktigat sig att leverera 3.000 ton Stockfisk.

Av dessa upplysningar framgår klart att Negrin och hans regering omedelbart efter Barcelonas fall voro beredda att uppge striden. På annat sätt kan dessa försäljningar av varor och krigsmaterial inte tolkas. Hade man haft några planer att fortsätta kampen hade naturligtvis ej denna försäljning skett. Den detaljen bör särskilt uppmärksammas att försäljningen av uppköpt flygmaterial skedde under febr. månad och försvarsjuntan i Madrid bildades ej förrän den 5 mars. Alltså skedde försäljningen innan den Negrinska regeringen störtades. Detta förhållande är särskilt belysande för den Negrinska lögnpropagandan att det var försvarsjuntan i Madrid som var orsaken till stridens avslutande mot Franco.

Cortez permanenta utskott, vilken institution Negrin förut behärskat, har nu på sammanträde beslutat att den Negrinska regeringen skall upphöra och en administrativ junta ordna allt det, som hänger samman med de spanska flyktingarnas intressen i utlandet och republikens anhängare i Spanien. Beslutet antogs med 15 röster mot 5 och 2 neutrala. Mot Negrin röstade utskottets 6 vänsterrepublikaner, 3 av den republikanska unionen, 3 av den katalanska vänstern och 3 socialister. För Negrin röstade Negrins personliga vänner, som äro 3 socialister och 2 kommunister.

Negrin har dock vägrat att överlämna sitt mandat till den administrativa juntan.

Inom det spanska socialistiska partiet har man även-ledes gjort rent hus med Negrin och hans drabanter. Det var för övrigt det socialistiska partiet som till den permanenta Cortesdeputationen förde fram förslaget om att frånkänna Negrinregeringen existensberättigande samt fordrade bildandet av en förvaltningsjunta. Enligt vad som rapporteras har det socialistiska partiet nu avsatt Negrinanhängarna från alla ledande poster inom partiet. Ordföranden för den socialistiska parlamentsfraktionen, Lamoneda har avsatts och i hans ställe har valts Amador Fernandez. Andra ordförande blev Enrique Francisco och sekreterare Rudolfo Llopis. Det har inletts samarbete mellan Prietoanhängare, Caballeroanhängare och Besteiroanhängare inom partiet. Negrin står fullständigt ensam. Endast Qugazagoitia, Lamoneda och fru Julia Alvarez stå inom partiet på hans sida.

Det kan i detta sammanhang erinras om det beslut som den socialdemokratiska ungdomsinternationalen nyss fattade på sin kongress i Lille angående det spanska ungdomsförbundet. Detta förbunds ledning hade varit trogna lakejer åt de Negrinska förädarna och var förbundet för övrigt behärskat av kommunisterna.

Den socialdemokratiska ungdomsinternationalen skämdes för sällskapet och det spanska ungdomsförbundet uteslöts ur ungdomsinternationalen.

x x x

KOMMUNISTERNAS DUBBELPOLITIK.

(I.A.A.) - Dagen efter Barcelonas fall publicerade den kommunistiska pressen ett manifest undertecknat av 15 länders kommunistiska partier. Märkligt nog var det dock ej undertecknat av Sovjet-Unionens kommunistiska parti. Det publicerades ej heller i Sovjet-Unionens kommunistiska tidningar.

I detta manifest säges bland annat:

> "Låt oss arbeta för att ena alla folk kring de fyra stora demokratiska makterna, Frankrike, Storbritanien Förenta Staterna och Sovjet-Unionen. Det utgör garantin för framgång."

I manifestet riktades även en flammande paroll till all världens arbetare att:

> "Bojkotta Hitler-Tysklands, Japans och Italiens varor. Vägra lasta fartyg och bojkotta transporter till Tyskland, Italien och Japan."

Nå, första svaret kom från Sovjet-Uniomen, vilket land omedelbart efter manifestets offentliggörande ingick ett nytt handelsavtal med det fascistiska Italien.

Sovjet-Unionen har nu tagit ett nytt steg i samma riktning genom den kredit- och handelsöverenskommelse som ingåtts med Hitler-Tyskland. I denna överenskommelse har bland annat Sovjet-Unionen förbundit sig att till Tyskland under de första två åren leverera varor till ett värde av 180 milj. riksmark. Allt talar för att dessa varor komma i första hand att bestå av produkter nödvändiga för Tysklands krigsmaskineri. Tyskland behöver bland annat importera oerhörda mängder olja och sådan finnes i Sovjet-Unionen i överflöd.

Vad det gäller värdet av det anförda manifestets paroll, om att samla sig om de demokratiska staterna belyser det det steg som Sovjet-Unionen senast tog att gå in för en nonagressionspakt med nazismens Tyskland.

Denna Sovjets inställning, som försvaras av kommunisterna inom alla länder, belyser klart den reaktionära fara som ligger i den kommunistiska rörelsen. Vi kunna förstå Sovjets olust att knyta några fastare förbindelser med de imperialistiska staterna England och Frankrike, men därifrån och till förtroendefulla överenskommelser med de fascistiska länderna är steget långt.

Sovjet-Unionen och kommunisterna visade sin kontrarevolutionära inställning under det spanska inbördeskriget och re-

volutionen. Vad som senast inträffat belyser detta ytterligare.

Kommunisterna i alla länder, vilka i vått och torrt försvara Sovjet-Unionens brottsliga politik, måste ställas mot väggen. Ingen ärlig revolutionär arbetare kan längre samarbeta med detta reaktionära anhang. Kommunisterna måste överallt hänsynslöst bekämpas. Detta måste vara en hederssak för varje hederlig arbetare.

x x x

EMMA GOLDMAN.

(I.A.A.) - På sin 70-årsdag erhöll Emma Goldman ett 45-tal telegram och ett 30-tal hälsningsskrivelser från kamrater och organisationer i skilda länder. Allt detta gladde henne oerhört men på sin 70-årsdag mottog hon även det sorgliga meddelandet om kamrat Mariano R. Vazquez' död, med vilken hon samarbetat så mycket i den spanska frågan. Kort före sin död hade dock kamrat Vazquez å den spanska frihetliga rörelsens vägnar skrivit följande varmhjärtade brev till Emma Goldman:

"Kära och värderade kamrat Emma.'

Den frihetliga spanska rörelsen har inte glömt Din sjuttioårsdag. Genom dess generalråd sända vi Dig vår uppriktigaste och broderligaste hälsning.

Sjuttio år.' Ett helt liv, ägnat åt folkets frigörelse.'

Dessa sjuttio år representera förvisso ett oavbrutet arbete och en uppoffring som vi aldrig skola glömma.

Du representerar en levande och vibrerande erfarenhet. Du är ett förkroppsligande av idealets eviga låga - det ideal som Du i hela Ditt liv har representerat. De spanska militanterna beundra och vörda Dig, liksom anarkisterna också böra beundra och värdera dem som ha ett hjärta som känner och blöder för mänskligheten.

Du har förstått oss och vårt mål så som få människor som kommit till våra kuster har förstått det. Av detta och många andra skäl har Du blivit en del av oss, som aldrig skall glömmas.

Dina år äro så fulla av förföljelse, fängelse och upprepade landsförvisningar, men de ha icke förmått dämpa Din iver eller bryta Din okuvliga vilja att ansluta Dig till och kämpa för de ideal som Du företräder. Detta är sannerligen en storslagen förebild för den livskraftiga ungdomen av i dag. Detta borde hjälpa de unga till en vital lärdom som de skulle kunna tillämpa på dagens trängande behov.

Vi uttala vår brinnande förhoppning och vår önskan att Du skall fortsätta att vistas bland oss ännu i många år. VAR HÄLSAD, MOR EMMA.'

Vi förklara Dig för vår andliga moder och till bevis för vår beundran lova vi ännu en gång att följa Ditt exempel på uppoffring, allvar och uthållighet som Du visat under hela Ditt liv gentemot den sociala orättvisan, grymheten och brist på förståelse för Ditt stora mål.

Vi lova inför Dig att stanna kvar på våra poster som

avantgarde i kampen för massornas frigörelse och proletariatets befrielse.

Kära och beundrade kamrat Emma, mottag vår hjärtligaste och uppriktigaste hälsning på denna Din sjuttionde födelsedag.

För den frihetliga spanska rörelsen.
Mariano R. Vazquez."

x x x

HÄLSNING FRÅN IAA TILL IWW.

(I.A.A.) - Den 11 sept. 1939, börjar Industrial Workers of the World sin 24:de kongress i Chicago. Med anledning därav har IAA:s sekretariat sänt kongressen en hälsning av följande lydelse:

"Kamrater.

I dag är faran av ett världskrig återigen överhängande. Den övertygelse, arbetarna en gång hyste, att de genom sina ekonomiska organisationers styrka och makt skulle ha möjlighet att förhindra detta kapitalismens blodiga brott, den har grusats av ledarna inom de reformistiska fackorganisationerna och de politiska arbetarorganisationerna, vilka hos arbetarna inympat den föreställningen, att de kämpat för arbetarklassens intressen. Dessa ledare ha etablerat borgfred med utsugarna och förrått arbetarna på varje punkt.

Fastän det runt om i världen finns miljoner arbetare samlade i arbetarorganisationerna, så äro dock massorna berövade all makt och därigenom äro de också berövade varje möjlighet att omintetgöra de kapitalistiska spekulationerna, som leda till att återigen tiotals miljoner arbetare komma att slaktas på kapitalismens blodiga bataljfält.

I tider som dessa är det ändock inspirerande att veta, att det i de flesta länder fortfarande existerar arbetare och organisationer, även om de äro numerärt svaga, vilka trots all korruption och trots attackerna från arbetsköparna och deras lakejer i regeringar och parlament ändock hålla den revolutionära socialismens fana högt.

Det är med kännedom om det förhållandet, att Industrial Workers of the World representerar just denna revolutionära elit i Amerika, som vi sända Eder då Ni nu äro samlade till Eder 24:de kongress, våra revolutionära hälsningar och försäkringar om vår solidaritet i kampen.

Vi veta att ni nu och i framtiden, liksom ni gjort i det förflutna stå redo att utmana den kapitalistiska ordningen samt trotsigt och stolt deklarera att ni ha och fortfarande komma att ha eder "principförklaring spikad till masttoppen." Och ut ur kapitalistiskt kaos och politiskt och reformistiskt förräderi skall tiden och förhållandena mogna, för den revolutionära socialismen så som den representeras av IWW och IAA.

När vi nu sända våra broderliga hälsningar till Eder kongress så äro vi samtidigt övertygade att Edra överläggningar skola giva nya impulser till en fortsatt och ännu mera målmedveten kamp mot den kapitalistiska samhällsordningen och för vårt slutliga mål - ARBETARNAS ÖVERTAGANDE

AV PRODUKTIONEN.

Vi emotse också ett fortsatt och intimare samarbete mellan våra organisationer i syfte att sprida den revolutionära socialismens principer bland världens alla arbetare.

Eder för internationell solidaritet.

IAA:s sekretariat.

x x x

OFFER FÖR HERRAR POLITIKER - OCKSÅ I EXILEN!

(I.A.A.) - I Frankrike sitta hundratusentals spanska militanter i koncentrationslägren, några tusen skickas tid efter annan också till Amerika. Men massan av militanter tillhörande CNT-FAI, vilka utgöra minst 60 % av flyktingarna, uteslutas systematiskt vid denna "evakuering". Tusentals bege sig i desperation tillbaka till Spanien, där döden väntar många av dem och fängelset väntar andra, återstoden förvandlas till fransk kanonföda och militariserade arbetarkolonner för de franska kolonierna ... "Det existerar en verklig sammansvärjning av alla länder mot anarkismens militanter", skriver "La Protesta" i Buenos Aires med all rätt. "De arbetare som ännu icke äro fullständigt partipolitiskt förgiftade måste protestera mot denna officiella komplott, för vilken det arbetande och frihetliga Spaniens sundaste element måste offras", skriver tidningen vidare.

De länder, som lovat taga emot de spanska militanterna utesluter därvid våra kamrater. De latinamerikanska reformistiska fackorganisationernas bulletin rapporterar: "De första grupperna av spanska flyktingar ha anlänt till Mexiko ... Bland dem märkas personligheter av stor betydelse sådana som herrar Juan Negrin och Alvarez del Vayo, vilkas glänsande och lojala verksamhet i Spanien tillförsäkrar dem alla anständiga människors aktning".

Under tiden isoleras de revolutionära spanska arbetarna i Frankrike systematiskt. Den mexikanske legationstjänstemannen Gamboa anställde ett grundligt förhör med dem som skulle inskeppas till Mexiko? "Vad anser ni om herr Azana? Om herr Casado? Om det kommunistiska partiet?" Endast Negrins anhängare fingo komma ombord på fartygen ...

På samma sätt går det vid transporterna till Chile. Den chilenska "folkfronten" har skickat en kommissarie till Europa, som företager urvalet av de flyktingar, som skola sändas iväg. Denne kommissarie är - stalinist.

Enligt en statistik av den spanska frihetliga rörelsen i exilen hade CNT - FAI föreslagit 157 kamrater för transport med ångaren "Winnipeg". Endast 19 av dem erkändes av den chilenske kommissarien, men ingen enda av dem fick följa med! Kommunisterna hade föreslagit 361 personer och 336 av dem inskeppades. Av de socialister som UGT och republikanerna föreslagit utgallrades omsorgsfullt de som voro motståndare till Negrin.

Då ångaren "Mexique" lämnade Bordeaux, stodo på kajen 150 kamrater från CNT - FAI, vilka avvisats omedelbart före avfärden fastän de voro försedda med viserade pass. Bland dem voro den stupade kamrat Francisco Ascasos änka och ålderstigna mor.

Medan de spanska politikerna i utlandet dela upp miljoner pesetas mellan sig och trygga åt sig säkra platser i fjärran länder, gå de antifascistiska arbetarna under i koncentrationslägren. Protestera i alla länder mot denna organiserade förbrytelse!

x x x

VÅR PRESSTJÄNST.

I vårt argentinska broderorgan "La Protesta" finna vi en notis med rubriken "Ett arbete värdigt I.A.A:s sekretariat". Där säges bl.a.: "Vi vilja alls inte med lovord överhölja de kamrater eller den organisation, som arbetar för den frihetliga propagandans spridning! Men mången gång måste man göra det. Detta för att inge dem mod och riktigt värdesätta och uppskatta arbetet. Den presstjänst, som IAA:s sekretariat för närvarande utgiver, förtjänar vårt största bifall. Det är det vackraste beröm åt den, att säga att den verkligen kan betraktas som ett förbindelsemedel mellan de anslutna organisationerna." Särskilt framhålles sekretariatets intresse för förhållandena i det latinska Amerika.

Sekretariatet vill härtill uttala att det alltid kommer att försöka skapa fram en verklig internationell förbindelse med hjälp av denna presstjänst. Därtill behöves likväl ett intensivare medarbete från alla länder. Vi be alla anslutna organisationer att regelbundet insända rapporter såväl som dokumentariskt material av alla slag, som kan vara till nytta för vår information och propaganda.

x x x

FRÅN DET LATINSKA AMERIKA.

"Demokratins problem".

Vilken hållning skola de organiserade arbetarna i det latinska Amerika intaga till frågan demokrati och fascism, sådan den för närvarande uppställes i alla amerikanska länder? Denna fråga är icke av teoretisk, utan av praktisk betydelse, sedan de reformistiska fackorganisationerna i Latinska Amerika ("konfederationen" under Toledanos ledning) officiellt tagit ställning till den.

I mars detta år hölls i Montevideo "de amerikanska demokratiernas kongress", vid vilken också den reformistiska "Confederacion de los Trabajadores de America Latina" var officiellt representerad. Dessutom närvoro ett stort antal demokratiska partier från de flesta amerikanska länder, den peruanska "Apra", den chilenska "folkfronten", den mexikanska regeringskoalitionen (PRM), åtskilliga socialistiska partier, "alla politiska partier på Cuba, den "nordamerikanska arbetarrörelsen" representerad av en dotter till den kände fackföreningsledaren Lewis o.s.v. Centralamerika var på grund av diktaturen där icke representerat annat än med en delegation från Costa Rica.

I julinumret av ovannämnda reformistiska organisations bulletin (utgiven i Mexiko av Toledano) förklarar konfederationen officiellt att den "accepterar deklarationerna i Montevideo utan förbehåll". Detta totala avstående från varje självständigt ställningstagande i arbetarrörelsens och socialismens namn kan endast utmana kritik!

Den revolutionära syndikalismen och IAA:s organisationer ha alltid hänvisat till att arbetarna måste försvara sina demokratiska rättigheter och friheter. Arbetarna i detta land böra sätta in alla till buds stående medel mot den inhemska såväl som den utländska statstotalitarismen. Men alltid endast i sitt eget intresse och i syfte till den sociala frigörelsen!

Till följd därav är det ett förräderi mot arbetarrörelsen att av de fackliga organisationerna göra ett annex till de s.k. demokratiska kapitalistiska ländernas utrikespolitik. Detta är rent av det säkraste medlet att utlämna arbetarnas verkliga demokratiska fri- och rättigheter åt bourgeoisin.

Resolutionen i Montevideo om "demokratins försvar" förklarar att demokratins försvar "utesluter varje godtycke och varje privilegium". Detta borgerliga förhärligande av den formella likheten inför lagen visar hur långt reformisterna avlägsnat sig från förståelsen av socialismen. En särskild resolution av kongressen är också ägnad "den fackliga friheten". I den betecknas denna frihet som grundvalen för alla friheter - med rätta, men det kräves ett garanterande av denna frihet genom den demokratiska lagstiftningen. Också detta krav är helt och hållet meningslöst. Den fackliga friheten kan endast erövras och bevaras genom arbetarnas direkta aktionsberedskap.

Kongressen i Montevideo binder således arbetarrörelsen helt och hållet vid den borgerliga lagligheten. Den säger inte ett ord om arbetarnas sociala frigörelse och nöjer sig med en mer än ljum reformism. Den underordnar arbetarrörelsen under de borgerliga intressena och ber slutligen också den nordamerikanska kapitalismen att intensifiera sin export till det latinska Amerika, varigenom de totalitära ländernas inflytande skall försvagas. Också detta krav är en illusion: det är bekant att ännu icke något enda så kallat "demokratiskt" land beslutat sig för en "antifascistisk" handelspolitik. Kampen mot de totalitära makterna kan därför endast föras med revolutionära medel och mål: bojkott och embargo äro de vapen som arbetarna i sitt eget internationella intresse måste rikta mot de fascistiska makterna!

Kongressen i Montevideo har icke medfört något annat resultat än ett förnyande av de borgerliga demokratiska illusionerna, som redan i så många länder försvagat arbetarnas verkliga stridskraft, för att till slut utlämna dem värnlösa åt fascismen. Toledanos konfederation accepterar denna illusion "utan varje förbehåll". Men därmed bevisar den att den står på samma nivå som den europeiska reformismen, för vilken den tyska socialdemokratin var tongivande och för vars taktik arbetarna i de olika europeiska länderna så dyrt fått betala.

Därför ha den revolutionära syndikalismens organisationer i det latinska Amerika, "A.C.A.T:s" organisationer, idag den trängande uppgiften att organisera arbetarna till direkt aktion, innan det blir för sent. Den borgerliga demokratins illusion - Montevideokongressens illusion - leder till fascismen.

x x x

URUGUAY.

Inhemska och utländska fascister i arbete.

(IAA) - Den frihetliga tidningen "Voluntad" i Montevideo offentliggör i ett av sina senaste nummer uppseendeväckande dokument om fascisternas systematiska arbete i Uruguay. Redan 1937 bildades i landet en rörelse med namnet "Antikommunistiska korståget i Amerika". Dess propaganda fördes under mottot: "fosterland, ordning, hem." Upphovsmännen till denna "fosterländska" rörelse var den spanska fascistiska falangen, det tyska Fichtebund och det dåvarande italienska sändebudet Mazzolio.

Denna organisation nöjer sig emellertid ingalunda med "antikommunistisk (d.v.s. anti-proletär) propaganda, utan sysselsätter sig med ytterst praktiska mål efter totalitärt mönster. "Voluntad" reproducerar till bevis härför statistiska kort som distribueras till tusentals företag inom industrin, transportväsendet, kreatursuppfödarna etc. i tiotusentals exemplar samt skola tjäna till att sätta upp en förteckning på revolutionära arbetare i Uruguay, Argentina och Brasilien. "Vilken personal inom ert företag har ni nödgats avskeda som kommunistiska militanter eller yrkesmässiga agitatorer?" lyder huvudfrågan på dessa formulär, vilka Sydamerikas "fosterländska" kapitalister få sig tillsända av de utländska fascisterna.

Angående den nazistiska verksamheten i Uruguay föreliga för resten också andra meddelanden. Det rapporteras att det i Rio Negros norra del uppbyggts en regelrätt av tyskar bestående militärisk nazistorganisation under tysken Alfred von Metzens ledarskap, vilken är bosatt i Paraguay. Den står i direkt och intim förbindelse med Uruguays högerorganisationer. Dessa meddelanden visa, att Uruguays arbetare ha anledning att vara på sin vakt. Blotta förlitandet på den demokratiska legaliteten skyddar dem icke: endast en revolutionär kampberedskap kan avvärja den uppenbarligen ytterst hotande faran.

x x x

Massornas organisering i Uruguay.

(IAA) - Vi ha upprepade gånger rapporterat att våra kamrater i Uruguay i hög grad framhålla nödvändigheten av ett skärpt arbete till förmån för den revolutionära syndikalismen i deras land. Detta är så mycket nödvändigare som nu också reformismen och stalinismen företar en ny framstöt därstädes. Den under Toledanos ledning stående amerikanska sammanslutningen av alla till Amsterdam anslutna fackföreningscentraler ger signalen därtill i en av sina senaste bulletiner. Det finns för närvarande ingen ordentligt organiserad central för den reformistiska fackföreningsrörelsen i Uruguay. Vid sidan av de revolutionära syndikalisterna existerar en stor mängd självständiga syndikat utan central sammanslutning. Reformisterna ha därför bildat en "kommitté för facklig enhet", som skall söka sammanfatta alla dessa oberoende grupper till en landsorganisation under Toledanos amerikanska federation.

Betydelsen av denna planerade central framhålles särskilt i den reformistiska latinsk-amerikanska konfederationens informationstjänst. Den hänvisar närmast till att existensminimum för en familj med två barn - 72 pesos i månaden - icke uppnås av mer än 10 % av befolkningen och att lantarbetarnas minimilön är 18 pesos i månaden, vilket är alldeles otillräckligt. Men vad anbefalles från reformistiskt håll? Att utbygga den sociala lagstiftningen! Kort sagt: man vill lägga omsorgen om massornas väl i statens hand. Denna linje är emellertid ingenting annat än massornas avväpning och förberedandet av den totalitära staten.

Arbetarnas framtid i Uruguay ligger därför icke i en reformistisk centralorganisation, utan endast i direkt aktion och revolutionär syndikalism!

x x x

Studentmöte i Montevideo.

Liksom i Argentina så bedriva också i Uruguay de frihetliga ungdomskamraterna propagandaverksamhet bland den studerande ungdomen i landet.

I juli hölls i Montevideo ett offentligt möte av frihetliga studenter, vilket efter fyra veckor följdes av ett andra möte. Stämningen på de båda mötena var mycket gynnsam för utvidgandet av kampanjen till förmån för bildandet av nya grupper vid universiteten och högskolorna.

De frihetliga ideernas spridning i dessa kretsar är av stor betydelse. Det initiativ, som i detta avseende tagits i Argentina och Uruguay, förtjänar efterföljd i alla länder där unga revolutionära syndikalister arbeta för vår sak. Erfarenheterna i Spanien ha bevisat hur nödvändigt ett revolutionärt samarbete är mellan arbetare och teknisk intelligens i kampen för socialismen.

x x x

SPANIEN.

Fascisternas förstörelseraseri.

(IAA) - Alldeles som nationalsocialisterna i Tyskland och fascisterna i Italien, går också de spanska fascisterna till kamp mot arbetarrörelsen. Inte endast rörelsens militanter utrotas, utan också alla andliga vapen som arbetarklassen skulle kunna begagna sig av i kampen mot utsugning och förtryck.

Franco-pressen meddelar att i Barcelona företagits en husundersökning i Federica Montsenys bostad, varvid polisen påträffade och beslagtog trycksaker till en mängd av inalles 25 ton. Dessa trycksaker såldes som makulatur för 6.000 pesetas och behållningen anslogs hycklande till en "välgörenhetsfond".

Det rör sig härvid om förstörandet av en av de största och äldsta förlagsrörelser som i Spanien spridit frihetlig litteratur. Detta förlag var framför allt ett verk av Federica Montsenys far, Federico Urales och den från striderna och förföljelserna på 1890-talet bekanta kamrat Soledad Gustavo, en kvinnlig förkämpe, vilken som bekant avled vid hög ålder genom strapatserna under den tragiska flykten från Katalonien.

x x x

En ohygglig statistik.

(IAA) - Vi skola också återge en statistik som härrör från den engelska tidningen "Manchester Guardian" och som förtjänar att spridas i alla världens länder. Den visar den spanska fascismens verkliga ansikte.

Denna statistik rör sig om de fascistiska militärdomstolarnas verksamhet i Katalonien under en enda vecka i maj 1939. Den innehåller de domar som avkunnades under tiden 1 - 6 maj.

	Anklagelser	Dödsdomar	Domar till 30 års fängelse	Domar till 15 års	Frikännanden
Den 1 maj	62	40	15	5	2
den 2 maj	45	32	13	-	-
den 3 maj	70	51	11	8	-
den 4 maj	52	31	1	-	-
den 5 maj	60	51	9	-	-
den 6 maj	78	61	10	7	-

Antalet avrättningar utgjorde under dessa sex dagar: 83,81,35,24,47,31. Det är bekant att 60 personer i Madrid avrättats helt nyligen som hämnd för mordet på en polisofficer. Det var fullkomligt obekanta personer, som föllo offer, men de betecknades likväl som "anstiftare". Enligt meddelande i tidningen "Frente Libertario" i London valdes dessa sextio offer ut helt och hållet på måfå bland massan av de antifascistiska militanterna, vilka sedan flera månader fylla Madrids fängelser ...

x x x

ARGENTINA.

Deporteringspolitiken fortsättes!

Åter måste vi hänvisa till skandalen med den argentinska utvisningspolitiken. Den så kallade "Comite pro presos y Deportados" (Kommitten för fångar och deporterade) inom F.O.R.A. med-

delar, att den revolutionäre arbetaren Rodriguez Moreno nyligen förts ombord på ett fartyg och deporterats till Spanien.

Argentina inte bara stänger sina portar för de spanska antifascistiska flyktingarna, utan skickar till och med de få revolutionära spanska arbetare, som på privat väg kommit till Argentina, tillbaka till Spanien den ene efter den andre.

Denna politik måste uppkalla alla revolutionära arbetare i hela världen till protest.

x x x

FRANKRIKE.

Brutala domar i "demokratins" Frankrike.

(IAA) - Vi ha redan förut i IAA:s Presstjänst berört de franska myndigheternas brutala förföljelser mot den franska SIA och dess tidning med samma namn. Detta för dess oförskräckta kamp för de spanska flyktingarnas intressen och mot den franska militarismen och krigshetsen.

Nyss ha kamraterna Henri Jeanson och Robert Louzon dömts till 18 månaders fängelse vardera för artiklar i tidningen SIA. Dessutom ha följande tre kamrater dömts till två års fängelse vardera: Vintriger, ansvarig utgivare för SIA, Faucier kassör och expeditör för tidningen och Louis Lecoin, sekreterare för SIA.

Frankrike rustar sig för demokratins kamp mot diktaturen men samtidigt har det franska parlamentet givit regeringen sådanna fullmakter att densamma fullständigt kan förinta demokratin i landet, vilket för övrigt redan skett i en stor utsträckning.

x x x

BELGIEN.

Ur en rapport till "Oavhängiga Enhetscentralen".

(IAA) - I augusti månad höll "Centrale Independante Unitaire" i Belgien sin tredje kongress, vilken flera för de belgiska gruvarbetarnas strider upplysande rapporter förelågo till. Det rör sig om en fackligt organisation, som bekänner sig till den revolutionära syndikalismen men icke är ansluten till någon Internationel.

C.I.U. förklarar att den kämpar för arbetarnas enhet, men aldrig är villig att i denna enhets namn "ansluta arbetarena till den reformistiska strejkbrytarapparaten". - "Låt oss inte glömma", heter det i ett av resolutionsförslagen, "att den direkta aktionen är syndikalismens ursprung liksom också att borgfreden med bourgeoisin var början till alla splittringar inom arbetarrörelsen."

De belgiska arbetarna, och särskilt gruvarbetarna, befinna sig i ett mycket hotat läge. Inspirerade av Frankrike genomförde de i juli 1936 stora rörelser för arbetstidens förkortning till 40 timmar i veckan, för sex dagars betald semester o.s.v. En halv miljon belgiska arbetare nedlade då arbetet för dessa och liknande krav. De hade delvis framgång, men rörelsen leddes in på reformistiska banor genom "enhetskommittéerna", i vilka bredvid reformister och stalinister, också kristna och liberaler deltogo.

C.I.U. ansluter sig i dag till de ännu icke uppfyllda

kraven av år 1936 och lägger därtill sina aktuella paroller om kampen mot det imperialistiska kriget och för socialismen.

I själva verket äro dessa paroller just nu av betydelse för gruvarbetarna, bland vilka C.I.U. framförallt bedriver sin verksamhet. Sedan den 6 juni äro över 4.500 gruvarbetare inom "Produit de Levant" i Flenu lockoutade därför att de icke voro villiga att tolerera arbetstidens förlängning till 45 - 48 timmar i veckan och lönernas nedpressning med 7,5 %. Senaste numret av C.I.U:s organ "Bataille de Classe" påvisar den skärpta utsugningen av de belgiska gruvarbetarna: år 1914 utgjorde produktionen per dag och arbetare 3.260 kilo, år 1936 med 48 timmars arbetsvecka uppgick den till 5.700 kilo och nu med 45 veckotimmar är den uppe i 5.574 kilo. Bolaget "Société Générales" profiter ha under dessa år ständigt stigit.

C.I.U. försöker ena gruvarbetarna till en försvarsfront i den revolutionära syndikalismens anda. Den påpekar de reformistiska gruvarbetarorganisationernas nyligen hållna kongress: där omnämndes icke ens lockouten mot 4.400 arbetare över huvud taget .... Däremot antogs ett beslut om höjning av förbundsavgiften - det enda krav som de reformistiska ledarna säkert verkligen vilja gå in för, skriver "Bataille de Classe".

C.I.U. var för något år sedan i kontakt med I.A.A. och förhandlade med denna om anslutning till vår international. Ekonomiska svårigheter förhindrade den gången en omedelbar anslutning. Vi uttala den förhoppningen, att de belgiska kamraterna vidare klargöra för sig I.A.A:s principer och organisationsform samt göra allt vad de kunna för att komma i nära kontakt med de revolutionära syndikalisterna i de övriga länderna.

x x x

FÖRENTA STATERNA.

Nödhjälpsarbetarnas strejk.

(IAA) - I Förenta Staterna befinna sig för närvarande en kvarts miljon arbetare i strejk mot det s.k. WPA-verket (Works Progress Administration), organisationen av "välfärdsarbeten" inom ramen av president Roosevelts "nya - giv - politik". "Men ni kan ju inte strejka mot regeringen", sade Roosevelt i anledning av denna rörelse den 14 juli. Trots detta är denna strejk likväl ett faktum och ett uttryck för arbetarnas missnöje med regeringens socialpolitik. Aktionen riktar sig mot massavskedandena av dessa av staten avlönade arbetare med samtidig höjning av antalet arbetstimmar (till 130 i månaden). Arbetarna ha tydligen fått nog av att vara den borgerliga socialpolitikens objekt och detta innebär i varje fall ett framsteg.

x x x

SÄND PENGAR TILL IAA:s SOLIDARITETSFOND.

Vi mana alla våra sektioner, alla våra vänner över hela världen att med energi gå in för anslag och insamlingar till IAA:s solidaritetsfond för att IAA därigenom i någon mån skall kunna hjälpa kamraterna inom de länder där resurser saknas för att tillräckligt effektivt kunna hjälpa våra, för fascismens hämnd,flyktande kamrater.

Kamraterna i alla länder måste anse det som sin solidariska plikt att göra allt för att få in pengar till IAA:s solidaritetsfond. Endast genom gemensamt internationellt arbete därför kan ett gott resultat uppnås.

Penningförsändelser adresseras till Internationella Arbetar-Associationen - IAA - Postgiro 155 636, Box 415,STOCKHOLM I,Sverge.

x x x

CUBA.

Bolsjevikernas förräderi och falska förespeglingar.

(IAA) - I den mån Cubas kommunistiska parti allt mer och mer binder samman sina intressen med de härskande klassernas- bourgeoisins och industriidkarnas - och servilt kapitulerar för regeringen, speciellt militärmakten, upptäcker man de verkliga intentioner som besjäla dess ledare. Men det som man lättast lägger märke till, det är säkert inte den hållning av kapitulation och låtsad indignation, som tjänar arbetarklassen motsatta syften - något annat kan man inte vänta sig av samarbetet med de borgerliga partierna och dess representativa institutioner. Det beklagliga är att allt detta sker i denna samma klass, d.v.s. proletariatets namn, allt under det man skryter av att vara dess bästa representanter, och att man alltjämt tolererar dem.

Säkert är en sådan verksamhet förhatlig för Cubas arbetarklass. Denna avsky tar sig också olika uttryck och varje dag ökas den i våldsamhet, men det finns icke "de facto", utom i några beslut som fattats inom en del proletära organisationer (såsom typografförbundet till ex.), någon effektiv aktion som går ut på att frigöra sig från dem som på ett så skändligt sätt förråda arbetarna. Man bör för övrigt inte glömma att bolsjevikerna delvis för sin härskande ställning ha att tacka de fördelar de åtnjuta hos regeringskretsarna, i det ett stort antal av dem tagits med i statens arbetssekretariat och att de visat att de - långt ifrån att utgöra en fara för det kapitalistiska systemets upprätthållande - tvärtom äro dess trogna och avgjorda stöd. - En roll som alltsedan det europeiska kriget spelats av deras "store bror" socialdemokratin.

I detta land går kommunisternas hela verksamhet ut på att framhäva den förestående konstituerande församlingens dygder och förtjänster, varvid de helt och hållet avvisa dessa samma socialistiska synpunkter,som de till för en kort tid sedan själva hävdade. Detta behöver inte betyda att en konstituerande församling på Cuba har någon betydelse. Det är tillräckligt att säga, att den som alltid kommer att kontrolleras och ledas av dem som äro tvungna att i all evighet fortsätta med att exploatera och undertrycka vårt folk, för sina egna intressen och profiter. Och den enda strävan - det finns ingen annan - som de ledande bolsjevikerna ha, är att tillskansa sig några mandat i parlamentet och tillförsäkra sig alla poster i statens ledning och administration, vilka tillfalla dem som nådens brödsmulor. De proletära intressena, frigörelse och välstånd, lova de att främja genom lagar och dekret, vilket allt skall ske medels det parlamentariska universalmedlet. Som på alla andra håll, motsätta de sig beslutsamt att proletariatet kämpar med sina naturliga vapen: strejk,bojkott, etc., och fördöma till sist varje avsikt i denna riktning.

Dessa elements fräckhet och oförsynthet har nu nått en sådan punkt (fastän det icke kan ge ett begrepp om den verkliga moraliska och materiella situationen), att de inom en del arbetarorganisationer,där de vunnit fotfäste, nästan krävt att arbetarna skola bidraga med tre centavos per man till partiets verksamhet. Detta bildar kulmen av deras godtyckliga metoder, men nu ser man att det jäser i sinnena och man märker arbetarnas reaktion mot så oförsynta åtgärder.

Ett klart framställande av det förräderi, som dessa pseudo-revolutionärer bedriva, lämnar följande faktum: "Confederacion de Trabajadores de Cuba" - en landsorganisation som bildats av Kubas arbetare i syfte att spela samma roll som American Federation of Labor gör i Förenta staterna, och som varje reformistisk landsorganisation i övrigt, är en skapelse av det kommunistiska partiet, allierad med dess ledare och hantlangare, som det kubanska proletariatet måst tolerera, såsom Juan Arévalo, Alfredo Padrón, Carlos Fernandez o.s.v. (beträffande Juan Arévalo till exempel, så har han offentligt avslöjats som karriärist och angivare i Machado-regeringens tjänst. Nåväl: denna fackliga centralorganisation, "CTC", har gett sitt godkännande av och har föreslagit hamnarbetarna att vara med om att lasta varje parti järnskrot som är destinerat till de fascistiska länderna - denna gång gäller det Japan. Det argument, som de anföra för att rättfärdiga denna hållning, är att de båda ländernas merkantila intressen framtvinga detta som en nödvändighet. Samtidigt ägna de

sin hyllning åt "den hjältemodiga kinesiska republiken" och firade tvåårsdagen av dess kamp mot den japanske inkräktaren .... Det finns inga gränser för detta slödders oförsynhet och skamlighet - detta slödder som på grund av arbetarnas omedvetenhet och passivitet nästlat sig in bland dem.

Såsom jag förut visat, märker man väl vart den av den bolsjevikiska jakobinismen utvecklade politiken leder: den är sig lika på alla breddgrader.

D.R. Diaz.

x x x

Fackling "Antifascism".

(IAA) - Vi ha redan rapporterat att våra frihetliga kamrater på Cuba inom de reformistiska fackföreningarna (CTC)utföra ett propagandaarbete till förmån för den revolutionära syndikalismen.

Den av våra kamrater för detta ändamål tillsatta kommittén för restaurangfacket försökte nyligen genomföra en praktisk aktion, vilken dock på det skamligaste sätt omöjliggjordes av de reformistiska ledarna.

Då våra militanter fått reda på att "den nationalistiska spanska kommittén" ämnade hålla en offentlig bankett i Havannas "Kristallpalats", beslöto de att genom organiserad bojkott från kyparnas sida omöjliggöra denna fascistiska demonstration.

Kommittén vände sig därefter till CTC:s ledning för att förmå den att uppmana restaurangfackets fackförening till att bojkotta banketten, Fackföreningsledaren Pena lovade att gå in för denna aktion.

Den 24 juni hölls banketten i alla fall. De serverande kyparna voro samtliga medlemmar av SDRHFH, kyparefackföreningen inom CTC. Bland dem som serverade funnos t.o.m. några av fackföreningens värsta "antifascistiska" skrikhalsar. Våra kamraters förslag saboterades av ledarna.

Dessa ledare kunna vara stolta över vad de åstadkommit. De ha förmodligen redan på förhand anat nonagressionspakten mellan fascismen och bolsjevismen. Våra kubanska kamrater äro emellertid av den meningen, att den organiserade bojkotten är ett av de viktigaste vapnen i klasskampen.

x x x

Gonzalo de Reparaz.

(IAA) - I en ålder av 80 år avled nyligen i Mexico den spanske politikern, geografen och skriftställaren Gonzalo de Reparaz. Reparaz var portugis till börden, men hade tillbragt hela sitt liv i Spanien. En lång tid var han verksam som diplomat i monarkins tjänst: särskilt var han bekant och uppskattad för sin kännedom om den arabiska världen. Hans fria åskådningar förde honom emellertid i konflikt med de spanska myndigheterna, så att han måste lämna sin tjänst. Som fri oppositionell skriftställare levde han sedan många år i kamp mot monarkins och republikens myndigheter. Som ett tecken på hans utomordentliga livlighet och vitalitet måste betraktas att han ännu vid hög ålder sökte och fann ett nytt verksamhetsfält - i den frihetliga spanska rörelsen, till vars förfogande han ställde sig helt och hållet efter juli 1936. Hans artiklar och bidrag publicerades i hela CNT-FAI:s och det frihetliga ungdomsförbundets press, som talare uppträdde han vid talrika kulturella arrangemang i den frihetliga sakens namn. Under Negrins regering blev han till och med häktad en gång och man försökte tysta ned honom, vilket dock icke lyckades. In i det sista ställde han sin penna i CNT:s och FAI:s tjänst. Landsflyktens bitterhet och mödor gjorde emellertid snart slut på hans liv.

--oo§oo--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer XI.

Stockholm i sept. 1939.

TILL VÄRLDENS ARBETARE VID OCH BAKOM KRIGSFRONTERNA.

(IAA) - Nationerna ha åter drabbat samman till blodiga slaktningar. Kanonerna ha börjat att dundra, granater och kartescher utföra sitt fruktansvärda förstörelsearbete. Flygmaskinerna vräka ner sina ohyggliga bomblaster över civilbefolkning och obefästa städer. Kulsprutorna smattra och sprida död omkring sig. På haven sänka krigets pirater handelsångare och passagerarefartyg. Vad mänskligheten genom energiskt arbete byggt upp under århundraden slås sönder och samman. Kriget, detta förbannade krig, är åter ett fruktansvärt faktum.

Nu, liksom förut, är ytterst kriget en konsekvens av det kapitalistiska samhällssystemet, ett uttryck av den hårda konkurrens som råder mellan de kapitalistiska maktgrupperingarna om råvaror, kolonier och marknader. Kriget är de imperialistiska staternas försök att åt sin maktgrupp erövra kontrollen och inflytandet över världen och dess tillgångar. Så länge kapitalismen existerar, så länge de kapitalistiska intressemotsättningarna finnes, är mänskligheten alltid hotad av krigens blodiga ohyggglighet.

Kapitalismen måste således krossas för att mänskligheten skall kunna leva ett fritt liv, befrias från krigens bottenlösa förbannelse.

I dag är kapitalismens brutalaste form fascismen, mänskligheten fiende nummer 1. Denna fascism, vilken redan i en mängd länder krossat och förintat arbetarnas organisationer, bereder sig nu att lägga hela världen under sina blodiga stövlar.

Att fascismen i dag har kunnat tillkämpa sig denna fruktansvärda maktposition beror ytterst på världsproletariatets undfallenhetspolitik. Arbetarna i alla länder ha litat på politikerna, parlamenten, regeringarna, den så kallade demokratin, på Nationernas Förbund. De ha samtidigt uraktlåtit att bygga upp och utveckla sina ekonomiska organisationer till kamporgan mot kapitalismen. De ha uraktlåtit att organisera sin makt som producenter, för sin egen direkta aktion mot den kapitalistiska produktions- och samhällsordningen. Den så kallade demokratin har klart visat att den ej varit den maktfaktor mot reaktionen, den fredsgarant mot det blodiga kriget, som arbetarna hoppats. Demokratiernas ställningstagande till den spanska kampen belyser detta klarare än något annat.

I dag stå miljoner beväpnade människor mot varandra. Med

militarismens fruktansvärda mordredskap göra dessa allt för att mörda och förinta varandra. Proletariatets söner bilda majoriteten i miljonarméerna, dessa proletärer som flerstädes tillhöra arbetareklassens olika socialistiska formationer, vilka som motto ha satt "proletärer i alla länder förenen Eder." En fruktansvärd tragedi för den socialistiska arbetarrörelsen i alla länder.

Kriget ha vi inte kunnat förhindra, det är redan ett blodigt faktum. Men vi vilja trots allt rikta en flammande och inträngande maning till världsproletariatet, att inte ett enda ögonblick glömma sin självklara socialistiska plikt och efter förmåga handla därefter. Klasskampens idé måste i alla länder upprätthållas både bland proletärerna i miljonarméerna och bland proletärerna bakom fronten. Den senare gruppen måste dessutom energiskt slå vakt om sina ekonomiska kamporganisationer och med all kraft vända sig mot varje försök som går ut på att lamslå dessa organisationers rörelsefrihet och handlingskraft.

Omedelbart efter förra världskriget förklarade de kapitalistiska ländernas regeringar och dess diplomater att det var det sista kriget som genomkämpats. En ny tingens ordning hade skapats, med sitt "fredsinstrument" Nationernas Förbund, vilket omöjliggjorde framtida krig. Det blev dock inte så, kunde helt naturligt inte bli så, ty så länge kapitalismen och reaktionen existera, existerar även faran för krigiska förvecklingar.

I den internationella arbetarklassens hand ligger möjligheterna att slutligt förhindra krigen. Men då måste det redan nu vara en bjudande socialistisk plikt att se till att det nu utbrutna kriget blir det sista kriget. Detta kan bli följden om arbetarna handla socialistiskt. På kriget mellan nationerna måste kriget mellan klasserna följa. Den internationella arbetarklassen måste på allvar och med den mest energiska kraft gå in för kapitalismens fullständiga likvidering. Detta måste vara arbetarnas ljungande socialistiska svar mot det kapitalistiska våldssystemet.

Leve arbetarklassens socialistiska kamp. Leve den sociala revolutionen.

Internationella Arbetar-Associationen.

Sekretariatet.

x x x

HOLLAND:

Manifest från de holländska anarkosyndikalisterna.

Den 28 augusti utfärdade vår holländska broderorganisation "Nederlands Syndicalistisch Vakverbond" ett manifest, ur vilket vi hämta nedanstående avsnitt:

"Återigen har krigsfaran kulminerat i Europa ...

Miljoner komma att drabbas av kriget på det mest fruktansvärda sätt. Miljoner som icke önskat kriget. Miljoner som stå maktlösa mot det ...

Skulden ligger hos en enda man. Så tro många. Vilken naivitet. Hitler är bara en av de i förgrunden stående representanterna för ett kapitalistiskt samhälle, som på grund av den gigantiska upprustningen alltid måste leda till krig. De kapitalistiska regeringarna, som nu kalla folken till vapen, därför att Hitler hotar med krig, ha ända till den dag i dag är tillåtit export av allt material som Tyskland behöver för att föra krig. Om kriget blir verklighet, så kommer Sovjetunionen att

fortsätta sina leveranser, varigenom arbetarna, sporrade av stalinisterna, måste dö i "kampen mot fascismen".

Det var kapitalismen som förde kriget 1914. Det är kapitalismen som 1939 på nytt för krig. Det var kampen om världsherraväldet mellan den uppåtstigande tyska och den äldre brittiska imperialismen, som vållade kriget 1914 och som nu på nytt försatt Europa i krigstillstånd. 1914 var det Wilhelm, i dag är det Hitler ...

Kapitalismen förintar livsmedel, medan folken svälta. För miljoner arbetarbarn har den inget bröd, men bomber. Endast genom krigsindustrin kan den hålla produktionen i gång ... Kapitalismen är icke i stånd att organisera fred och välfärd. Folkförbundet, avrustningskonferensen, den ekonomiska världskonferensen mellan alla stater, vilka höllos innan Hitler kom till makten, ha icke lett till något resultat ...

Världskriget 1914 ledde till sammanbrott för en stor del av världen. Sedan de revolutionära rörelserna slagits ned, kunde kapitalismen åter resa på sig och alldeles som före 1914 ledde den åter till krig ...

Det nu hotande kriget hade endast kunnat undvikas om folken 1918 hade gjort allvar av det internationellt klingande kravet "Aldrig mera krig" - och det genom att upphäva orsakerna till kriget, genom att avskaffa kapitalismen och militarismen.

Nu måste folken göra vad de försummade år 1918: göra slut med kapitalismen och upprätta ett samhälle som icke baserar sig på en handfull människors rikedom utan på välstånd för alla, frihet och jämlikhet, social rättvisa. Därpå måste arbetarrörelsens hela politik vara och förbli inriktad och den måste bryta med alla makter och partier, som i kriget förbundit sig med kapitalismen.

Folken vilja inget krig. Inte heller det tyska och italienska folket. Endast arbetarnas internationella solidaritet kan befria världen från upprustningens och krigets mara.

På de internationella förbindelserna före kriget, på arbetarnas internationella solidaritet riktar sig vårt hopp ...

Vi förbli vår övertygelse trogna.

Syndikalismen kämpar för mänsklighetens och världens förnyelse genom ett ingripande av folkens arbetande massor.

Leve den internationella arbetarsolidariteten!

Leve den internationella syndikalismen!

Leve Internationella Arbetar-Associationen!

Nederlands Syndicalistisch Vakverbond.

x x x

SVERGES ANARKOSYNDIKALISTER OCH KRIGET.

(IAA) - Den 2 sept. utsände de svenska anarkosyndikalisterna ett manifest vari manades till alla ansträngningar för att hålla landet utanför det nya världskriget. I manifestet förklaras bland annat:

"Krigen föras i de kapitalistiska profitörernas och makt-

sjuka härskares intressen. Folken vilja icke krig. Folken vilja fred. För att kunna föra krig använda sig de härskande kapitalistiska klasserna av statens vålds- och tvångsmedel. Folken drivas med tvång, med bajonetter och kulsprutor i ryggen att slakta varandra, där de icke dåras därtill av patriotiska lögner. Staten blir på detta sätt folkens fiende.

Även om kriget djupast sett sprungit fram ur den kapitalistiska samhällsordningen ligger det första ansvaret hos den nazistiska totalitärstaten Tyskland och dess diktator. Totalitärstaten, som koncentrerar hela samhällsmakten i händerna på en partidiktatur, blir ett redskap för maktsjuka individers vansinniga brottslighet, och med den maktkoncentration som försiggår även i de demokratiska staterna har frågan om krig eller fred gjorts till en privatangelägenhet mellan en handfull politiska härskare. Ett folk som vill värna sin frihet måste med all energi vända sig mot denna statliga allmakt."

- - - -

"Liksom under världskriget kommer det att finnas krafter, som skola verka för landets indragande i det krig, som sannolikt utvecklas till världskrig. Det finns nazistiska agenter och förtäckta nazisympatisörer som gärna vilja engagera landet på det nazistiska Tysklands sida. Man måste vara på vakt mot dem.

Det finns också sovjetagenter, vilka länge arbetat på landets uppslutning på Rysslands sida. Nu har Ryssland genom den Stalin-Hitlerska pakten befrämjat krigets utbrott och blivit den tyska nazismens vän. Det är lika nödvändigt att se upp med de kommunistiska agenterna för den ryska diktaturen.

Det finns också agenter för uppslutning på västmakternas sida. Siréntonen för Sverges engagerande hos de s.k. demokratierna böra lika bestämt avvisas och freden hävdas.

- - - - - - - -

"Man kan förutse att det liksom i andra länder kommer att göras försök med införandet av krigsfascistisk lagstiftning som berövar arbetarna deras personliga frihet, dömer dem till statligt tvångsarbete och ställer deras organisationer under poliskontroll. Det gäller att redan från början göra bestämd front mot alla dylika strävanden."

Manifestet slutar med följande inträngande maning:

"I den situation, som nu inträder, åligger det också arbetarklassen att se till, att den och dess arbetsprodukter icke bli ett medel i den nazistiska reaktionens händer till krigets fullbordande. Det måste vara en plikt för arbetarorganisationerna att sammanträda och överlägga om vilka medel som skola kunna användas för att förhindra exporten av krigsmateriel eller råvaror till matandet av ett krig, genom vilket folkfriheten i andra länder strypes.

Arbetare, vi måste alla vara beslutna att fortsätta kampen för freden med alla till buds stående medel.

Det är också nödvändigt, att arbetarklassen håller sig beredd att ingå i en aktiv kamp när förhållandena småningom bli sådana, att det blir möjligt för arbetarklassen att genomföra en slutgiltig avräkning med den kapitalistiska ordning, som alstrar krigen, och den fascistiska reaktion, som breder sig över världen.

x x x

STALIN OCH HITLER I KAMRATLIGT SAMARBETE.

(IAA) - Samma dag det nya världskriget utbröt publicerades i världspressen två belysande telegram. Det första löd:

"Den sovjetryska militärdelegationen anlände med flyg kl. 17.45 till flygplatsen Tempelhov i Berlin, där den mottogs av understatssekreterare Woermann. De ryska officerarna och deras tyska ledsagare foro därpå i fem svartglänsande limousiner med sovjetfanan vajande på kylarna genom staden.

Då bilarna passerade rikskansliet vid Wilhelmstrasse skyldrade de där uppställda vaktposterna gevär och den stora människomassan som väntade på andra sidan gatan utbrast i bifallsrop. Man tillropade sovjetofficerarna "heil" och hälsade dem med lyft arm."

Det andra telegrammet hade följande lydelse:

"I hamnen i Leningrad lastas nu stora mängder bomull och bensin. Ett flertal större tankångare avgå i dagarna till Tyskland med flytande bränsle. Bomull från Turkestan lastas även på ångare destinerade till tyska hamnar."

De kommunister i Polen, Frankrike och England som komma att råka ut för de tyska bombraiderna kunna trösta sig med att detta sker med hjälp av Sovjetoljan med vilken de tyska bombflygplanen komma att drivas.

x x x

TILL KAMRATERNA I ALLA LÄNDER.

(IAA) - Den krigsperiod som nu inträtt kommer att i stor utsträckning försvåra arbetet för IAA:s sekretariat och dess förbindelser med kamraterna inom olika länder. Krigstillståndet och den militära censuren kommer säkerligen att medföra ett stort avbräck för vårt gemensamma arbete, men vi måste göra vårt bästa av situationen.

Vi mana dock alla kamrater som nås av detta meddelande att inte släppa kontakten med IAA. Nu mera än någonsin gäller det att alla länders anarkosyndikalister hålla obrottsligt samman.

Stockholm den 4 sept. 1939.

I.A.A:s sekretariat.

--ooo§ooo--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer XII. Stockholm i oktober 1939.

Pakten STALIN - HITLER öppnade det nya rovkriget.

(I.A.A.) Söndagen den 20 augusti 1939 meddelades en förbluffad värld, att den ryska kommunismen ingått handelsavtal med den tyska nazismen. Tyskland gav Ryssland en kredit på 200 miljoner mark och livliga ekonomiska förbindelser skulle upptagas mellan " dödsfienderna". Den 22 meddelades, att Ryssland tänkte ingå en ny nonaggressionspakt med Tyskland. Den 23 flög tyske utrikesminister Ribbentrop till Moskva för att förhandla och samma dag undertecknades av Ribbentrop och Molotov en " icke-angrepps- och konsultationspakt". De ryska matkägande hade ständigt av Hitler betecknats som banditer, förbrytare och mänskligbetens avskum, mot vilka han vigt sitt livs kamp, enligt egen utsago. Å andra sidan hade icke mindre hårda ord använts från rysk sida för att beteckna Hitler som en kriminell förbrytare, gangster och bödel, och hela den ryska politiken, Komintern och de ryska agenterna hade överallt i världen inriktat sin kamp mot Hitler och nazismen. Dessa tvenne makter blevo plötsligen goda vänner.

Torsdagen den 31 augusti ratificerades pakten av Moskwa, samtidigt som den ratificerades i Berlin. Och tidigt på morgonen den påföljande dagen, 1 september 1939, överskredo de tyska armeerna Polens gfänser och började det angreppskrig mot Polen, varmed också det nya stormaktskriget lössläpptes i all sin vederstygglighet.

Det kan icke råda något tvivel om, att Stalin-Hitler-pakten blev den kraft som satte lavinen i rullning, Hitler hade drivit den tyska expansionspolitiken till en punkt, där den icke kunde föras längre utan öppet krig med västmakterna. Men Tyskland var icke i stånd att föra ett tvåfrontskrig: mot England-Frankrike västerut, mot Polen och Ryssland österut. Ett sådant krig var den säkra undergången. Hitler såg nu sin enda chans i att ingå en överenskommelse med Stalin av sådan karaktär, att den ryska krigsmakten eliminerades som en möjlig fiende och kanske kunde positivt utnyttjas som en bundsförvant. Det var detta som åstadkoms med den pakt som undertecknades den 23 och ratificerades den 31 augusti 1939. Hitler hade nu ryggen fri. Han kunde ta risken att genomföra sitt överfallskrig mot Polen och ta risken att på köpet få ett västfrontskrig. Stalin hjälpte således Hitler i att kasta folkets massor emot varandra till europeisk storslaktning. Detta är ett historiskt faktum.

Sedan Hitler kom till makten tog han till uppgift att bygga upp en ny tysk krigsmakt med hjälp av vilken han kunde förverkliga sina drömmar om ett germanskt världsvälde. Enligt Hitlers egna uppgifter hade han ur det tyska folket pressat 90 miljarder mark till uppbyggandet av denna krigsapparat. När denna apparat var någorledes färdig började Hitler en systematisk utpressningspolitik. Under ständigt hot om krig förvärvade sig Tyskland utan krig och utan motstånd från

garantimakter Österrike, Sudettyskland, gjorde Böhmen-Mähren till " protektorat", förvandlade Slovakien till vasallstat och uppmarschområde mot Polen, och satte sig i besittning av Memelområdet. Därefter ställde Hitler frågan om fristaden Danzigs återförening till Tyskland på dagordningen.

Men när Hitler annekterat de tjeckoslovakiska områdena i mars 1939 beslutade sig England och Frankrike att göra motstånd mot en fortsatt tysk utpressningspolitik, väl medvetna om, att den tyska expansionen var ett slag mot de franska och engelska imperierna. På Tysklands krav om Danzig såsom hörande till det tyska " livsrummet" förklarade Polen, att Danzig var polskt livsrum och att Polen var berett att ta ett krig för Danzigs bevarande som fristat. England garanterade då i april 1939 Polens integritet och förband sig att i händelse Polen överfölls av Tyskland komma Polen till hjälp med alla de medel som stod England till buds. Till denna garanti anslöt sig också Frankrike. Den tyska imperialismens maktsträvan stötte här på bestämt motstånd hos västmaktsimperialismen. Ungefär samtidigt tog England initiativ till underhandlingar med Ryssland för en rysk-engelsk allians. Redan förut hade Ryssland en militärpakt med Frankrike. Förhandlingarna mellan Ryssland och England fördes fyra månader i Moskwa utan att man kunde komma till resultat. Bland annat fordrade Ryssland att få " garantera" de baltiska småstaternas och Finlands självständighet, vilket dels skulle gjort slut på dessa staters neutralitet och dels skulle givit Ryssland rätt att ingripa i deras självstyrelse. Dels krävde Ryssland, enligt officiella ryska uppgifter, att i händelse av krig få komma västmakterna till hjälp och ryska armeer skulle få marschera genom Polen. Detta motsatte sig Polen på det bestämdaste.

De kommunistiska agenterna för den ryska diktaturen göra gällande, att Stalins pakt med Hitler endast var ett konsekvent fullföljande av en neutralitetspolitik, som alltid varit Rysslands. Ryssland vikle inte blanda sig i stormakternas strider. Stalin handlade som han handlade för att bespara det ryska folket från krigets fasor. Den " store och geniale" Stalin hade här gjort en synnerligen förtjänstfull fredsgärning.

Denna framställning måste tillbakavisas som historiskt oriktig. För det första var det ingen " neutralitetspakt" Stalin slöt med Hitler utan en vänskapspakt av den karaktär, att den var till utomordentlig hjälp för Hitlers krig. Och för det andra ha Moskwa och Kominterns, som Rysslands utrikespolitiska redskap, officiellt drivit en aktiv verksamhet för den " kollektiva säkerhetens " aktiva politik med kriget i slutsikte.

I alla andra nonaggressionsfördrag, som Ryssland slutit med andra makter, har det alltid varit inflikat en klausul om,att i händelse den andra staten angrep tredje stat skulle nonaggressionspakten automatiskt annuleras eller kunna bli föremål för omedelbar uppsägning. Denna klausul avlägsnades i Stalin-Hitler - pakten. Den fanns införd i den pakt Ryssland ingått med Tyskland 1926 och som Hitler förnyade i mars 1933. När den borttogs i den nya överenskommelsen, så ersattes den med en bestämmelse: " Om en av de fördragsslutande parterna skulle bli föremål för krigshandlingar från en tredje makts sida, skall den andra parten i ingen form understödja denna tredje makt". Överfört på den föreliggande situationen, så innebar denna ersättningsklausul, att om Tyskland överföll Polen och Polen grep till försvarskrig, så skulle Ryssland icke hjälpa Polen.

Observerar man då, att Stalin på ryska kommunistiska partiets 18:de kongress den 10 mars 1939:sagt: " Vi äro för ett fredligt, intimt och gott förhållande till alla grannländer, vilka ha gemensamma gränser med Sovjetunionen..... Vi äro för understöd åt de folk, som fallit offer för aggressionen och som kämpa för sitt fosterlands oavhängighet", så finner man att Stalin här icke rekommenderade Rysslands neutralitet, men förklarade sig vara för ett aktivt ryskt ingripande. Aktivt ryskt ingripande blev det också senare, men icke mot angriparen utan mot den angripne.

Betydelsen av Stalin-Hitleröverenskommelsen och den samtidigt ingångna handels- och kreditpakten framhävde Hitler i ett samtal med det engelska sändebudet i Berlin, Neville Henderson, sista dagarna i augusti. Hitler förklarade, att därest det kom till ett allmänt krig, skulle den nyss avslutade överenskommelsen med Ryssland " göra Tyskland ekonomiskt säkert, hur länge kriget än komme att räcka".

Även om denna uppskattning innebär en felbedömning, så visar detta yttrande vilken vikt Hitler tillskrev fördraget med Stalin och följaktligen dess avgörande betydelse för krigets lössläppande.

Moskwa har icke fört neutralitetspolitik. Moskwa och Kominтern, Moskwas utrikespolitiska redskap, ha propagerat för skapandet av ett ideologiskt block omslutande " demokratierna" och Sovjetunionen emot antikominternblocket Tyskland-Italien-Japan. De som i demokratierna hävdat neutralitetens politik ha stämplats av kommunisterna som Hitleragenter. Vid ryska kommunistiska partiets 18:de kongress 1939 yttrade Stalin följande:

" I verkligheten betyder dock icke-inblandningspolitiken, att man ger efter för aggressionen, att man ger kriget fria tyglar - att det följaktligen förvandlas till världskrig. I icke-inblandningspolitiken skymtar en strävan, en önskan att inte hindra aggressorerna att utföra sitt smutsiga verk ..... att låta alla krigsdeltagare sjunka ned i krigets moras ..... Vi äro för understöd åt de folk, som fallit offer för aggressionen och som kämpa för sitt fosterlands oavhängighet.."

Ingen kan ur dessa satser utläsa någon neutralitets - eller icke-inblandningsönskan. Icke-inblandningen gisslas och stämplas som något föraktligt.

På ryska kommunistiska partiets 18:de kongress inledde "kamrat" Manuliski frågan om den internationella situationen och den kommunistiska världspolitiken och yttrade därvid:

" Kapitulanterna i de neutrala länderna , exempelvis de skandinaviska, bereda sig i händelse av krig ta sin tillflykt till neutralitetens asyl"..... Och eftersom kapitulanterna skulle bekämpas måste därav följa att neutralitetspolitiken skulle bekämpas. Manuliski förklarade därför också: " Kommunisterna komma att understödja det krig, som bidrager till snabbast möjliga nederlag för världsreaktionen och dess stormtrupper: Tyskland, Japan, Italien."

När de kommunistiska agenterna framställde Stalin-Hitlerpakten som ett uttryck för Rysslands neutralitetspolitik var detta grundfalskt, vilket också framgår av de efterföljande händelserna.

Den 17 september på morgonen började ryska trupper rycka in i Polen. Ryssarna hade länge hopat trupper vid polska gränsen, som bundo polska styrkor och därmed hjälpte de tyska nazisterna i deras anfall mot polackerna. Inryckningen i Polen den 17 var liktydigt med krig mot Polen. Moskwa sade på fascistiskt sätt, att syftet var att beskydda blodsbefryndade 11 miljoner ukrainare och vitryssar. De kommunistiska agenterna ropade då, att detta skedde för att det polska folket icke skulle komma under Tysklands fascistiska regim. Men redan påföljande dag förklarade Hitler i ett tal i Danzig, att de " tyska och sovjetryska trupper som operera i Polen" handla gemensamt och i full överensstämmelse med andan i den tysk-ryska pakten och att truppernas uppgift var " att återställa ordningen och lugnet i Polen som störts genom den polska statens sönderfallande och att hjälpa Polens befolkning att reglera sin nya statliga existens". Den 22 september förkunnade Berlin, att de tyska och ryska regeringarna fastställt demarkationslinjen mellan den tyska och den " röda armén " samt att demarkationslinjen " principiellt fastslogs redan före de tyska militära åtgärderna mot Polen". Av denna officiella tyska förklaring framgår således, att Stalin och Hitler kommit överens om att släppa lös kriget om icke Polen frivilligt underkastade sig, och att de värda gangsterherrarna kommit överens om hur bytet skulle delas. Därmed är fastslaget att sovjetherrarna skamlöst allierade sig med den tyska fascismen för rövandet och sönderstyckandet av Polen, att deras politik icke var fredspolitik men en ohöljd imperialistisk rovpolitik, som störtade Europa i krig.

Samtidigt meddelades från västmakterna, att sovjetherrarna redan under förhandlingarna i Moskwa med England och Frankrike gjort anspråk på de ukrainska och vitryska områdena i Polen mot att västmakterna fingo disponera ryska armeer emot Tyskland. När västmakterna icke ville sälja Polen på detta sätt, funno Hitler och Stalin varandra och kommo överens om kriget och delningen av rovet.

Den frågan har rests om icke Rysslands politik under de senaste åren, att söka alliera Ryssland med Frankrike - England - U.S.A. i en " fredsfront" egentligen hade till syfte, att öva press på Tyskland, så att detta land skulle avstå från sin ryssfientliga politik och i stället bli benägen att alliera sig med Ryssland. Detta skulle mer än något annat främja Rysslands nationalbolsjevistiska imperialism.

Om Ryssland och Tyskland skulle besluta sig för att stråtröva samman, så skulle för det första Ryssland avlastas för det ständiga hotet av ett tyskt anfall och för det andra skulle dessa båda makter - eventuellt i allians med andra - bilda ett fruktansvärt block och samman skapa hegemoni i Europa.

Den första naturliga invändning, som reses häremot är, att den ideologiska fiendskapen mellan det ryska sovjetsystemet och det tyska nazisystemet är ett oöverstigligt hinder. Men emot denna invändning står det faktiska förhållandet, att Ryssland och Tyskland i dag ingått allians mot Polen. Dessutom - den ideologiska motsättningen är ingalunda så stor . När Stalin-Hitlerpakten slutits skrev Isvestija i Moskwa:

" Den (pakten) gör slut på den ovänskap som de båda staternas fiender sökt underblåsa och bevara: De ideologiska meningsskiljaktigheterna liksom olikheten i de båda ländernas politiska system kan och får inte utgöra något hinder för upprätthållandet och bevarandet av goda grannskapsförbindelser mellan Sovjetunionen och Tyskland."

Molotov förklarade också i det ryska " parlamentet", att "nonaggressionen gör slut på fiendskapen mellan Sovjetunionen och Tyskland". Och Völkischer Beobachter skrev den 26 augusti:

" I den demokratiska världsreaktionens läger fattar man ännu icke den historiska betydelsen av det tysk-ryska beslutet. Man kommer att få lära sig att fatta det. Man skall få erfara, att de auktoritära statssystemen icke blott äro i det läget, att de blixtsnabbt fatta och förverkliga vittgående beslut, utan att de också blicka vida djupare in i framtiden än sina demokratiska vedersakare."

Inför dessa vittnesbörd om själarnas samstämmighet i nazism-bolsjevism måste man erkänna, att ideologierna icke äro ett hinder som på något avgörande sätt står i vägen för de båda diktaturernas samarbete.

Omedelbart efter Barcelonas fall i januari 1939 utfärdade de kommunistiska partierna med undantag av det ryska ett upprop: "Bojkotta Hitler-Tysklands, Japans och Italiens varor: Vägra lasta fartyg och bojkotta transporter till Tyskland, Italien och Japan. "

Varför hade icke det ryska partiet undertecknat detta upprop? Därför att Ryssland vid denna tidpunkt låg och underhandlade med Italien om ett nytt handelsavtal som enligt Giornale de Italia skulle öka handelsutbytet mellan Ryssland och Italien från 400 milj. lire till en miljard. Ryssland skulle leverera olja, mangan(viktigt för krigsindustrin), kol, vete, korn etc. Där fick man förklaringen. Arbetarna i alla andra länder skulle bojkotta Italien, arbetarna i Ryssland skulle arbeta för Italien.

På 18?de ryska partikongressen (mars 1939) yttrade Manuilski: " En fast motståndspolitik från de s.k. demokratiska staternas sida mot de fascistiska angriparna, kombinerad med ekonomiskt tryck, vore ett tillräckligt effektivt medel för att tvinga de fascistiska staterna till reträtt. En sådan politik skulle vara en verklig fredspolitik."

När Moskwa i februari 1939 slöt sitt nya handelsavtal med Italien, ville " kommunisterna" tydligen icke föra någon " fast motståndspolitik" med " ekonomiskt tryck" för att tvinga de fascistiska staterna till reträtt. Lika litet ville man det när Moskwa den 20 augusti slöt sitt nya handelsavtal med Tyskland, vilket avtal enligt Hitlers förut citerade uttalande skulle " göra Tyskland ekonomiskt säkert, hur länge kriget än komme att räcka". Om ekonomiskt tryck och bojkott voro medel att tvinga de fascistiska staterna till reträtt och fred så måste därav logiskt följa, att det ekonomiska stöd som Ryssland lämnade Italien och Tyskland befrämjade och stärkte de fascistiska staternas politik, och att Moskwa avsiktligt eftersträvat kriget.

I Il Giornale de Italia erinrade Virginio Gayda i sina kommentar till Stalin - Hitlerpakten, att Italien tidigare än någon annan stat närmade sig Ryssland och slöt vänskapspakt med detta land i september 1933 och ny handelspakt 1939. " Naturligtvis", skriver Gayda, " beröra dessa politiska och ekonomiska pakter inte de olika ideologierna och politiska doktrinerna .... Denna realistiska uppfattning gav Mussolini uttryck åt redan 1924 ... Fascismen kommer inte att gå upp i kommunismen. Frågan om de inre regimerna får inte ställa sig hindrande i vägen för de utrikespolitiska problemen. Men likväl är det

något för den europeiska situationen signifikativt, att just de totalitära staterna, trots sina i viss mån avvikande anleten, finna varandra just i ett ögonblick, som synes dominerat av de imperialistiska, plutokratiska till hegemoni strävande demokratiernas angreppsplaner."

Man förnimmer här den vänskap de italienska fascisterna hysa för den ryska regimen. Den är ömsesidig och har under tidernas lopp tagit sig åtskilliga uttryck. På sin tid utfärdade Komintern ett upprop till de italienska kommunisterna att förbrödra sig med fascisterna (se Rundschau nr 37, V. årg. sid. 1497):

"Italiens kommunistiska parti har riktat ett högst viktigt upprop till det italienska folket, som är av största politiska och historiska betydelse. Detta upprop..... visar vägen till Italiens och fredens räddning genom hela folkets, fascisternas och antifascisternas, återförening och försoning .... Medan uppropet klarlägger begreppet försoning hävdar det nödvändigheten av att likvidera grollet mellan fascister och antifascister .... Låt oss räcka varandra händerna, fascister och kommunister, katoliker och socialister ...."

Under sanktionerna mot Italien 1935 - 1936 ökade Ryssland sin export till Italien medan de andra minskade.

På samma sätt har man sett tyska kommunister och nazister samarbeta mycket intimt. Så var förhållandet vid valen, "Roten Volksentscheid", 1930, så var också förhållandet vid spårvägsstrejken 1932. Båda dessa aktioner voro närmast riktade mot socialdemokraterna. När tiden för avgörandet med nazisterna närmade sig och general Schleicher framförde sin plan på gemensamt uppträdande av riksvärnet och de tyska fackorganisationerna mot nazisterna upplöste kommunisterna det starka Röda frontkämpeförbundet efter anvisning från Moskwa och kommunisterna, som hade en stark position, gjorde intet för att resa folkets motstånd mot Hitlers övertagande av makten. Vadan denna passivitet från Moskwas sida som främjade Hitlers seger? När Hitler kommit till makten 1933 förnyade han överenskommelsen mellan Tyskland och Ryssland (Berlinfördraget), vilken under flera år icke blivit förnyat av de demokratiska regeringarna.

Egentligen finns det nog en hel del släktskap mellan "proletariatets diktatur" i Ryssland och de fascistiska regimerna. De ha för det första statstotalismen gemensamt, statens oinskränkta allmakt ,alltings kontrollerande av statspolisen, likriktningen på alla områden, förbud mot församlings-, förenings-, yttrande- och tryckfrihet. De ha gemensamt " det härskande partiet". Ryssland har statskapitalismen, men det är frågan om icke de italienska fascisterna och de tyska nazisterna anse, att Ryssland kommit ett stycke längre än Italien - Tyskland och om icke den röda fascismen betraktas med en smula avund.

Beträffande den ideologiska släktskap, som förefinnes mellan rysk bolsjevism eller " kommunism" och tysk nazism, har en f.d. tysk nazist skrivet ett mycket observerat arbete: Die Revolution des Nihilismus. Författaren, Hermann Rauschning, var med i den nazistiska rörelsen till 1934 och känner synnerligen ingående rörelsens tankeströmningar. Till sitt rätta väsen, säger han, är nazismen en revolutionär, ultrabolsjevistisk rörelse; den är helt enkelt bolsjevismen i dess tyska form, mera grundlig, mera hänsynslös än någonsin den ryska. Den är blott besatt av en enda tanke: att skapa oro på alla håll, att inifrån uppluckra och underminera alla fronter, att tända en världsrevolution för att med dess hjälp göra Tyskland till ett världsimperium. Rauschning påstod i sin bok, som skrevs 1938, att nazismen stod inför ett nytt skede, beredd att kasta masken. En av överraskningarna, sade han, kommer att bli en tysk allians med Ryssland, eller precis vad som nu inträffat. Han hävdar, att Hitlers våldsamma propaganda mot bolsjevismen är ren demagogi. I verkligheten hyser han avgjorda sympatier för den. Hitlers betänkligheter ligga " i medvetandet att de nationalsocialistiska metoderna att härska visserligen kanske kunna mäta sig med de bolsjevikiska, men knappast äro dem överlägsna". Också i en rädsla för att vid ett tyskt-ryskt förbund den nationalsocialistiska hegemonin skulle kunna förvandlas till en bolsjevikisk hegemoni.

" Ett tyskt-ryskt förbund", skrev Rauschning, " betyder ingenting annat än, att tvenne strömningar, som vilja ut till havet - världsrevolutionen - förenas med varandra. Det är bolsjevismens världsrevolution, med vilken nationalsocialismen likriktar sig, eller med vilken den i sina egna syften vill likrikta sig. Det kommer på ett ut.

I varje fall vore det en utopi att tro,att Tyskland och Ryssland blott skulle ingå en vanlig koalition, på samma sätt som stormakter av maktpolitiska skäl hittills allierat sig. Ett förenat Tyskland och Ryssland betyder en radikal omstörtning av världen i alla avseenden. Alliansen med Ryssland är Hitlers stora framtida kupp."

Mussolini har vid upprepade tillfällen satt fingern på likheter mellan den italienska fascismen och den ryska bolsjevismen, och de båda staterna ha utbytt talrika artighetsbetygelser, liksom de upprätthållit livliga ekonomiska förbindelser. På sin tid diskuterades allvarligt mellan tyska kommunister och nazister (mitten på 20-talet) om möjligheterna för ett mera organiserat samgående. Senare samarbetade nazister och kommunister i Tyskland mot den socialdemokratiska regimen. Också i Frankrike ha kommunister och fascister diskuterat möjligheten till samverkan. Vi citera i detta sammanhang, vad som skrevs i LAction Française den 19 oktober 1924:

" Därför vända vi oss till kommunisterna och säga till dem: Er kritik av den borgerliga staten sammanfaller med vår; er uppfattning om den allmänna ekonomin sammanfaller med vår; till följd av vår uppfattning vända vi oss mot den borgerliga regimen; men om ni ha samma mening om politik och ekonomi som vi, så måste ni se, att det egentliga problemet består i att frånrycka bourgeoisien en politisk makt, som den för övrigt icke kan förvalta, och att ställa dess ekonomiska funktion under kontroll av den nationella staten. Och på grundval härav, på dessa betingelser, kunna vi ingå allians för att skapa det nya samhället."

Detta anbud från en av den franska fascismens stridsorganisationer var författat av Georges Valois, som tillsammans med Leon Daudet och Charles Maurras voro ledare för denna avdelning av den fascistiska världsreaktionen. Det var därför icke heller så förunderligt, att en av den franska kommunismens allra förnämsta spetsar, Doriot, en dag bildade sin egen fascistiska verksamhet med hjälp av en del kommunistiska element, som han lyckades få med sig. Om Doriot icke fick någon glänsande framgång, så visar dock hans avfall, hur nära den fascistiska och den kommunistiska ideologien ligga varandra.

Man får nog icke betrakta det som fullkomligt uteslutet, att en vacker dag samarbete kommer till stånd mellan de båda riktningarna. När Stalin kunnat ingå vänskapspakt med Hitler, så finns det inget absolut skäl för att avhålla de kommunistiska partierna från samgående med fascisterna. Den ena alliansen är icke mera omoralisk än den andra. Rättare: de äro båda lika omoraliska, men också båda lika möjliga.

Sedan detta skrivits har det tysk-ryska rovkriget mot Polen genomförts och Polen uppdelats mellan det " socialistiska " Ryssland och det fascistiska Tyskland enligt ett fördrag som slöts i Moskwa natten till 29 september. I en gemensam tysk-rysk deklaration förklaras, att de båda rovstaterna " därmed skapat en säker grundval för en varaktig fred i Österuropa" och att det nu skulle " motsvara alla folks sanna intressen" (naturligtvis också det underkuvade polska folkets) att fred slöts. Skulle Frankrike och England icke acceptera den rysk-tyska delningen av det polska rovet äro " Frankrike och England ansvariga för krigets fortsättande" i vilket fall " Tysklands och Sovjetunionens regeringar skola konsultera varandra om erforderliga åtgärder ". Inblandning av tredje makt i delningen av det polska rovet avvisas. Samtidigt härmed uppgjordes en tysk-rysk plan om utvecklandet av de ekonomiska förbindelserna mellan de båda länderna. Varuutbytet skulle i fråga om sin volym åter bringas upp i den maximiomfattning som tidigare förekommit.

En dag tidigare hade Ryssland tvingat den lilla baltiska staten Estland att underteckna en uppgörelse varigenom till Ryssland upplåtes de två öarna Ösel och Dagö samt hamnen Poldiski för anläggandet av flyg- och flottbaser. Härigenom kommer Ryssland fram till Östersjön, där den tyska krigsflottan hittills ensam haft herraväldet. Åtgärden är preventivt riktad mot Tyskland. Vännerna lita icke på varandra. Men Estland har härigenom också gjorts till rysk vasallstat. Sannolikt komma de två andra baltiska staterna, Litauen och Lettland, att småningom försättas i samma politiska läge. Den ryska imperialismen har kommit i rullning.

ALBERT JENSEN.

-ooOoo-

TILL AMERIKAS ARBETARE !

En inträngande appell om solidaritet.

I.A.A., den syndikalistiska internationalen, arbetar nu under oerhörda svårigheter. I.A.A.:s kraftigaste sektion, C.N.T. i Spanien är sönderslagen genom Francos seger, men de kamrater som sedan upptagit det illegala arbetet inom Spanien måste understödjas. Därtill kommer att oerhörda ansträngningar måste göras för det i någon mån kunna hjälpa de 100.000 - tals spanska flyktingar som inom skilda länder befinna sig i oerhörda svårigheter.

Med vår franska sektion äro förbindelserna för tillfället avbrutna. Den militära censuren i Frankrike har just nu omöjliggjort varje organisatoriskt samarbete. Vi hoppas dock att vi ganska fort skall kunna komma i ny kontakt med kamraterna i Frankrike.

Vår polska sektion var omedelbart före krigsutbrottet i energisk verksamhet. Särskilda ansträngningar gjordes av den för att söka kontakt med de tyska arbetarna för revolutionär verksamhet och aktion mot nazismen, ansträngningar, som dock korsades av krigshändelserna. Om våra polska kamrater, under de nya förhållanden som uppstått i Polen, kunna fortsätta med sin verksamhet illegalt, är ännu för tidigt att yttra sig om. Vi hoppas dock detta.

Våra illegalt arbetande kamrater inom Italien och Portugal, och vilka behöva världsproletariatets hjälp, har nu svårare att få sådan, Staternas avstängningspolitik, pass-svårigheter och en strängare gränskontroll försvårar hjälparbetet.

I.A.A.:s andra sektioner i Europa, vars länder ännu ej äro indragna i det blodiga kriget, arbeta ävenledes under svåra förhållanden just nu. Dels måste en omfattande propaganda dagligen bedrives, vilket även sker, och dels måste stora ansträngningar göras för att ekonomiskt hjälpa den mängd av anarkosyndikalistiska flyktingar, som finnes i dessa länder. Detta gör att dessa sektioner just nu inte ha stora möjligheter att ekonomiskt stödja I.A.A. i dess nu mer än annars nödvändiga arbete för den syndikalistiska rörelsens principer och kamp i alla länder.

Kamrater inom alla länder .

Vi försäkra Eder att I.A.A. och dess sekretariat är i en ständig och aktiv verksamhet under den katastrof som träffat mänskligheten genom kapitalismens ohyggliga krigspolitik. Allt göres för att på nytt söka knyta de trådar som brustit vad det gäller förbindelserna med kamraterna inom de mest utsatta länderna. Allt måste göras för att järnhårt sammansvetsa alla krafter inom I.A.A. för gemensamma revolutionära ansträngningar. Detta är nu mera än någonsin nödvändigt.

Vi måste ävenledes se till att I.A.A.:s Presstjänst, som hittills utkommit regelbundet, gör detta även i framtiden. Helst bör I.A.A.:s Presstjänst ut med ännu kortare mellanrum. Den måste tränga ut till kamraterna inom alla länder även till de länder som äro indragna i kriget.

Men allt detta arbete kostar pengar, mycket pengar. Det är därför vi vädja till Amerikas arbetare, hjälp oss ekonomiskt. Våra kamrater i Nord - Central och Syd-Amerika uppmanas att omedelbart igångsätta en energisk ekonomisk hjälpverksamhet för I.A.A. Vi veta att även Ni kamrater i Amerika mångenstädes arbeta under oerhörda svårigheter men Ni arbeta dock långt ifrån det helvete som igångsatts i Europa. Detta gör att Ni ävenledes ha större möjligheter att igångsätta en hjälpaktion för I.A.A., dess propaganda och kamp.

Ni måste se till att I.A.A.:s röst inte tystnar i krigsdånet. I stället måste ni hjälpa oss att densamma kommer att ljuda ännu högre.

Till energiskt och omedelbart arbete överallt för I.A.A. och syndikalismens världsbefriande ideer.

Penningförsändelser adresseras till: INTERNATIONELLA ARBETAR - ASSOCIATIONEN - I.A.A. - postgiro 155.636, Box 415, STOCKHOLM I. Sverge.

Stockholm i oktober 1939.
Med solidarisk hälsning .
I.A.A.:s sekretariat.

MANIFEST FRÅN BELGIEN.

(I.A.A.) De belgiska syndikalistiska driftfederationernas förbund ha utfärdat ett manifest mot kriget, varur vi hämta följande:

" Till alla människor med god vilja ! "

" Kriget har börjat .... Vi stå åter inför den brutala verkligheten, att miljoner arbetare bytt ut arbetskläderna mot soldatutrustningen samt lämna fälten, hamnarna och gruvorna för att bege sig till fästningarna, skyttegravarna och kasernerna .... "

" Återigen höra vi makthavarna i Tyskland och England förklara att deras samvete är rent, medan de anropa gud om att han skall ge dem rätt .... Pressen och radion i de olika länderna sprida endast de nyheter som regeringarna i respektive länder anse lämpliga".

" ..... Rätt, frihet och andra begrepp missbrukas för att tjäna en dålig sak..... "

" Kriget är ett kampmedel för kapitalistiska intressegrupper. Kriget är alltid till nackdel för de arbetande, men de tycks helt plötsligt ha glömt allt detta ."

" I detta tillstånd av skräck och olyckor vilja och kunna vi syndikalister icke förbli passiva.

"Passivitet är vanvett, - nej värre: det är ett erkännande av den stora förbrytelsen, som vållar miljoners människor, död."

" Vi vilja ge uttryck åt den meningen att även arbetarna äro medansvariga till den mördpest, som i dag ödelägger folken."

" Om kapitalisterna lämnat pengar för att hjälpa Hitler att upprätta, upprätthålla och utvidga den nationalsocialistiska organisationen, med vars hjälp han sedan erövrade statsapparaten, - om kapitalisterna försett det nationalsocialistiska Tyskland med pengar, vapen och råvaror varigenom det nu kan föra krig mot de så kallade demokratiska länderna, - så är det också sant att partierna, fackföreningarna och kyrkorna ingenstädes i praktiken värjt sig mot krigets utbredning. Arbetarna bygga befästningar, aeroplan och krigsfartyg samt tillverka ammunition, bomber och gaser, de lasta och transportera även råvarorna för tillverkning av krigsredskapen...."

" Vi revolutionära syndikalister, som 1914 - 1918 förde kampen mot krig och militarism, - vi hålla också nu fast vid denna ståndpunkt ..... "

" Vi anse att arbetarna och bönderna ha den uppgiften att samarbeta för att med sina organisationer förinta kapitalismen samt börja på att uppbygga en gemenskap av likaberättigade."

" Kämpa med oss mot kriget ! Leve den Internationella Arbetareassociationen! "

- ooOoo-

ETT MANIFEST FRÅN SCHWEIZ .

(I.A.A.) Från ett manifest, som utfärdats av " de romanska anarkisterna" i Schweiz, återge vi här följande avsnitt:

" Vi vilja icke ånyo hänvisa till ansvaret hos de regerande i alla stater, vilka hade kunnat förhindra alla dessa saker men ändå tillåtit dem: blodsutgjutelserna i Kina, Abessinien och Spanien. Men vad skall man säga om att folken gå med på att vara verktyg till så många fasor och skändligheter ? I vilket land har det förekommit en bred rörelse av folkets solidaritet med alla dessa offer, - för att icke tala om den militära nazistinvasionens ?"

" Den engelsk- franska plutokratin, som i Hitlers och Mussolinis seger såg sin egen välfärd, känner sig i dag å sin sida hotad av de båda diktatorerna, vilka öppet med vapen i hand uppställa sina imperialistiska krav. De franska och engelska makthavarna hade aldrig önskat någon opposition mot en absolut krigsideologi, utan ha nöjt sig med att gentemot dem igångsätta en vanvettig kapprustning."

" Slutligen kom det till den utpressningspolitik med krigshot från de fascistiska axelmakternas sida, som icke kunde fortsätta i

evighet utan att verkligen komma kriget att utbryta. Norman Angel påpekade att Storbrittanien sådan flera år fört en politik, som står i motsägelse till dess tradionella hållning, och som stärkts genom dess potentielle motståndares makt och inflytande. Till den grad går klassintresset - eller det skenbara klassintresset - före de nationella och t.o.m. de imperiala intressena.Den trånga patriotismen överlämnas åt de egendomslösa, - de besittande omfatta den icke längre på något sätt."

" Under tiden ha åtskilligapersoner narrats att sätta förtroende till det ryska riket. De värsta besvikelserna ha icke botat dem. Låt oss bara erinra oss några av dessa: Ryssland hade lierat sig med Mussolini alltsedan han erövrade makten. Dagen för mordet på Matteotti anordnade den ryska ambassaden en bankett för Il Duce. Under kriget i Abessinien var Stalin för fascismen den främste leverantören av spannmål och motorbränsle och han var det t.o.m. under det spanska inbördeskriget. Mussolini proklamerade i kammaren helt öppet att han i bolsjevikerna haft " magnifici maestri " (förträffliga lärare). De italienska varven ha oavlåtligt levererat krigsfartyg åt Ryssland.

" För att tala om Tyskland så ha de tyska bolsjevikerna mer än en gång gjort gemensam sak med nazisterna för att slå ned den tyska demokratin. Och då Hitler kom till makten, upprätthölls Rapallofördraget, handelsförbindelserna med Ryssland utvecklades och aldrig störtes relationerna mellan de båda länderna av något diplomatiskt intermezzo."

" För galleripubliken fanns det väl en antikominternpakt - men i dag veta vi vad den var värd."

" Härvid måste man särskilt påpeka till Stalins brottsliga dubbelspel i Spanien...."

" Låt oss också tänka på att den första invasionen på kinesiskt territorium var bolsjevikernas, som ville bemäktiga sig den mandsjuriska järnvägen - varpå den finanskapitalistiska tidningen "L Information" i Paris skrev att ryssarna gett ett utmärkt exempel, vilket japanerna säkert skulle kunna begagna sig av å sin sida."

" Har då proletariatet stått på höjden av sina uppgifter och sina krav ? Det vågar väl ingen påstå."

" Under förevändning av pacifism har proletariatet icke gjort någonting emot fascisternas förehavanden utan har förblivit ett overksamt vittne till de stora händelserna. Ingen som helst påtryckning har utövats på de regerande, ingen direkt aktion och ingen internationell solidaritet."

" Gentemot alla dessa förbrytelser har man förblivit likgiltig i stum avvaktan på det värsta - detta krig, som det gällde att uppskjuta - under det man lät de orsaker kvarstå, som ökade faran. Det var icke tillräckligt att säga: " Kina angår oss inte . Abessinierna intressera oss inte. Spanien är inte värt att man riskerar ett krig för dess skull . "

" Och så gick det vidare med Österrike, Tjeckoslovakien, Albanien, Memel, Polen etc. Detta har i själva verket stärkt fascismens ställning och inflytande i världen, och som logisk kulmen måste kriget följa därpå."

" Arbetarvärlden hade låtit absorbera sig av staten, tagit på sig sitt ok för att bli dess passiva instrument. Den har inget val längre i det internationella livet."

" Det gäller att reagera mot detta - men icke att helt enkelt isolera sig i en negativ pacifism. "

" Vår uppgift . I detta fruktansvärda ögonblick, då kanonerna redan dåna, då blodbadet redan rasar och statsmakten aldrig lyssnar till förnuftets och mänsklighetens röst: arbetare, kamrater, låt oss motstå de värsta lidelser som kriget alstrar . Låt oss ständigt på nytt tänka på att vår fiende är vår utsugare och att kriget har önskats och förberetts av utsugarna, vilka måste utrotas för att trygga en fredens regim."

" Där det existerar makt och förekommer att människor exploateras av människor, där finns det rivalitet, konkurrens, ärelystnad, hat och lagstridiga tillgrepp, förföljelser - vilket allt förr eller senare leder till väpnad konflikt."

" Arbetare, låt oss icke förtvivla inför utbrottet av det kollektiva vansinnet . Också timman för ett nytt uppsving kan slå, sanningens ljus kan tändas i det värsta lössläppta barbari. Låt oss inte bara vara en lekboll för händelserna, utan låt oss förbereda oss att ge dem en ny riktning,, göra den ömsesidiga solidariteten åter levande,

låt oss återuppväcka jämlikheten och broderskapet - så att äntligen den rättvisa förverkligas, om vilken Michelet säger: den rättvisa som vi med dess krigsnamn kalla för revolution."

- ooOoo-

" SE UPP MED DIMSPRIDARNA."

(I.A.A.) De svenska anarkosyndikalisternas dagliga tidning, Arbetaren,manar arbetarna att se upp med dimspridarna, samt tillägger:

" Chamberlain förklarade i sitt tal, söndagen den 2 sept., att kriget gäller nazismens krossande. Greenwood, arbetarpartiets representant, blev premiärministerns eko och underströk, att nazismen måste slutgiltigt kastas över ända.

Nu börjas alltså den politiska dimbildningen. Nu skall man locka godtrogna människor till sympatier för kriget genom ideologiska förfalskningar. Varken Chamberlain eller Greenwood har haft något emot att samarbeta med nazismen mot den spanska demokratin. Så länge den engelska kapitalismen kunde utnyttja den tyska nazismen och den italienska fascismen mot den spanska revolutionen, som äventyrade den kapitalistiska samhällsordningen och äventyrade det i Spanien investerade engelska kapitalet, så länge tyckte Chamberlain, att allt var ganska gott. Vilket bevisas därav, att England (tillsamman med Frankrike och en lång rad andra " demokratier" och t.o.m. socialdemokratier) ingick allians med Tyskland och Italien för genomförandet av vapenblockad mot det republikanska och demokratiska Spanien. Chamberlain hade ingenting att invända mot, att Italien och den tyska nazismen sände krigsmateriel av alla slag jämte soldater till krossandet av den spanska demokratin, eftersom detta var förutsättningen för, att kapitalismen och det engelska och franska kapitalet skulle kunna räddas.

Men nu är det alltså nazismen, som skall krossas. Liksom man 1914 inbillade de lättrogna massorna, att kriget gällde demokratin och freden, så kommer man nu att söka inbilla dem, att kriget gäller att krossa nazismen. Chamberlain aktar sig för att säga, att det är ett antifascistiskt krig, ty det skulle ju även innesluta den italienska diktaturen. Och det finns kanske en liten möjlighet, att England kan köpa Italien till kamp mot Tyskland ungefär på samma sätt som i världskriget.

Det gäller att se upp med detta politiska bedrägeri. Chamberlain är emot den tyska nazismen, därför att den nazityska staten eftersträvar Europeisk hegemoni för att sedan slå sönder det engelska imperiet och överta dess kolonier och världsvälde. Nazityskland är en konkurrent och en fara för den engelska kapitalismen. Detta är orsaken till, att England går i krig mot Tyskland och att Tyskland tar kriget mot England.

Chamberlain och det perfida Albion ha, sin vana trogna, utnyttjat de fascistiska makterna till krossandet av den spanska demokratin och arbetarrörelsen. De voro övertygade om, att Spanien i alla fall förr eller senare åter skulle komma under engelskt inflytande, därför att även ett nazistiskt Spanien skulle bli beroende av engelska krediter och ekonomiskt stöd av den engelska kapitalismen. Det är vad som är på väg att förverkligas. Franco har proklamerat spansk neutralitet och Hitlers spekulation att i Spanien få en stödjepunkt för sin politik har spruckit.

Att Chamberlain ingenting har emot nazismen framgår också därav, att han understödjer och utnyttjar den portugisiska nazismen. Under kriget mot Spanien var Portugal som ekonomiskt kan betraktas som en koloni till England, synnerligen aktivt i kampen mot den spanska demokratin. Det kämpade så att säga på Tysklands och Italiens sida. I dag har också Portugal proklamerat neutralitet men står för övrigt under Chamberlains kontroll.

Låt oss hålla huvudena kalla och icke fastna på den chamberlainska propagandans grova limpinnar. Låt oss icke bli krigsan - hängare i tron på, att kriget är ett krig mot nazism eller fascism, ty det är det icke. Detta hör bara till krigspropagandans förgiftande och vilseledande verksamhet."

-ooOoo-

NAZI - KOMMUNISTERNA ISOLERAS.

(I.A.A.) Den anarkosyndikalistiska rörelsen har inte inom sina led haft så stora besvär med kommunisterna. Visserligen ha kommunisterna på sinahåll även nästlat sig in i de anarkosyndikalistiska organisationerna för att där ställa till ofog men de ha ganska fort åter blivit bortoppererade. Den anarkosyndikalistiska rörelsen har nämligen ganska tidigt haft klart för sig vart kommunisterna syftat med sitt arbete och har därför hållit dem på avstånd.

Den ihärdiga kamp kommunisterna ständigt fört mot oss anarkosyndikalister har förts från positioner belägna utanför vår rörelse vilken kamp med den mest energiska energi besvarats av våra kamrater inom skilda länder.

För socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsrörelsen ha förhållandena varit annorlunda. Inom socialdemokratin ha kommunisterna haft sina " sympatiserande " vänner och inom fackföreningsrörelsen i en del länder ha de haft en del inflytande, särskilt sedan de likviderat sin " Röda Fackföreningsinternational."

Efter undertecknandet av pakten mellan Stalin och Hitler ha från socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsrörelsen vissa åtgärder vidtagits för att avlägsna det kommunistiska inflytandet. I de skandinaviska länderna har man lite varstädes satt igång rensningsaktioner mot nazi-kommunisterna. I Schweiz har det socialdemokratiska partiet i ett uttalande brännmärkt den rysk-tyska pakten, som ett förräderi från Sovjets sida mot arbetarklassen i Västeuropa. Man förklarar vidare att " varje närmande mellan socialister och kommunister har härefter blivit omöjligt och verksamhet för ett sådant närmande kan icke vara förenligt med medlemskap i partiet. Det socialistiska partiet i Frankrike, vilket under de senaste åren haft en del samarbete med kommunisterna har även ledes våldsamt reagerat mot pakten, Stalin- Hitler. Den socialistiska Seinefederationen, vilken tidigare gjort sig känd för sin kommunistvänliga inställning utsände ett flygblad mot kommunisterna i vilket bland annat säges: " Vill Ni att vår ärorika röda fana skall smutsas av hakkorsets avskräckande emblem"? Ligan för de mänskliga rättigheterna, de franska intellektuellas sammanslutning, samt en del andra liknande organisationer, vilka tidigare samarbetat med kommunisterna ha även ledes brännmärkt pakten och kommunisternas politik.

Inom den franska fackföreningsrörelsen, inom C.G.T., där kommunisterna haft stort inflytande sedan den kommunistiska C.G.T.U. uppgått i C.G.T., har uppgörelsen med kommunisterna även ledes varit kraftig. C.G.T.:s centralledning, vilken består av 28 ledamöter av vilka 8 äro kommunister, sammankallades för att taga ställning till frågan om pakten. Kommunistminoriteten framlade ett förslag i vilket förklarades " att den tysk-ryska pakten var ett medel till fredens upprätthållande och stärkande ." I förslaget uppmanades vidare C.G.T. att gemensamt med den kommunistiska Internationalen och arbetareklassens övriga internationella sammanslutningar, gå till en aktion på grundval av Kominterns förut framlagda förslag. Detta kommunisternas förslag blev dock avslaget. I stället antogs med 18 röster mot 8 och 2 neutrala, ett förslag av Jouhaux i vilket framhålles:

" C.G.T. har alltid varit mot den hemliga diplomatin och fördömer den fortfarande, sak samma från vilket land de utgår. C.G.T. kan icke godkänna den tysk-ryska nonaggressionspakten, som är ett resultat av denna hemliga diplomati. Pakten kommer att leda till fredsfrontens försvagande och detta just i ett ögonblick då spänningen i Europa nalkas sin höjdpunkt. C.G.T. kommer alltid att försvara fredens sak inom rättens och likhetens gränser. Men denna fred måste garantera nationernas oberoende och fullgörandet av ingångna förpliktelser och den skall vara en rättvis lösning utan hotelser eller våldshandlingar. C.G.T. skall fortsätta sin fredsaktion i samarbete med de engelska fackföreningarna och hela den internationella arbetarerörelsen i övrigt och hoppas att det skall lyckas att avvärja kriget och bevara freden i världen".

Anarkosyndikalisterna i alla länder böra verksamt bidraga i den internationella strävan att isolera kommunisterna varhelst dessa uppträda och söka försvara den skändliga pakten. Ingen misskund med dessa arbetarklassens förrädare vilka ingått på och försvara vänskapliga allianser med arbetarklassens blodiga bödlar, nazisterna.

-ooOoo-

FRANCISCO FERRER:

(I.A.A.) Den heroiska spanska kampen och sammanbrottets stora tragedi kommer oss nästan att glömma den spanska arbetarrörelsens tidigare frihetskamp. Om vi i dag göra en erinran om dessa tidigare strider, så är det bara därför att också de lära oss att den kampberedda dynamismen hos det spanska folket är oförbrukad och outtömlig, därför evigt ung och att framtiden är säker.

Kl. 9 fm. den 13 oktober 1909 - alltså för trettio år sedan - arkebuserades i fästningen Montjuich, Francisco Ferrer, den störste propagandisten för och grundaren av " Escuela Moderna "(den moderna skolan).

Orobón Fernandez skriver om striderna år 1909:

" År 1909 reste sig det katalanska proletariatet mot regeringen Maura La Ciervas koloniala rovpolitik, vilken lät Spanien förblöda för sina egna små-imperialistiska syften och lät tusentals spanska soldater nedslaktas i det marockanska erövringskriget. Den katalanska arbetarklassen reste sig enigt mot den förhatliga regimen. Kloster brändes och barrikader restes. - Detta var inledningen till de berömda antimilitaristiska striderna under " den tragiska veckan" den 26 juli - 2 augusti 1909. Den krävde över 500 dödsoffer ... Den moderna skolans pioniär Francisco Ferrer betraktades som rörelsens ledare - han blev efter en skandalös ensidigt förd process dömd till döden och arkebuserad ... Men regeringen och kyrkan som framtvingat dödsdomen ville i denne man träffa hans stora pedagogiska verk, de ville förinta hans Escuela Moderna. Men den moderna skolan och de revolutionära fackföreningarna kunde icke utrotas.....

Ferrers frihetliga uppfattning om skolan var för Spanien av epokgörande betydelse. Under republiken bisattes högtidligt Ferrers stoft i en ny grav, som bekostades av staden Barcelona. Men i sanning levande, d.v.s. i intimaste förbindelse med en revolutionär anda kvarstod den mördades verk i C.N.T. syndikatens många privata skolor och frihetliga grupper, vilka under de senaste decennierna med ringa medel men med stor pedagogisk och revolutionär hänförelse ständigt på nytt grundades över hela Spanien, trots myndigheternas motstånd. Det är typiskt för den spanska anarkosyndikalismen - skrev en gång den mördade italienske antifascisten Roselli - att en av dess mest framstående martyrer var en pedagog. Den frihetliga socialismen i Spanien har djupa rötter och utgör en outrotlig andlig makt, fylld av kamplust.

Ferrers tanke var - enligt Domela Nieuwenhuis - att fostra människor med övertygelse, vilka tänka och handla självständigt. Dessa människor finnas i Spanien. Därför lever Ferrer än i dag och hans verk kommer att uppstå på nytt i det spanska folkets framtida frihetliga strider.

-ooOoo-

NYA VITTNESBÖRD OM KOMMUNISTERNA.

Ett intressant offentliggörande i Frankrike.

(I.A.A.) - Bernhardo Pou, den förtjänstfulle f.d. ledaren för den katalanska C.N.T.-F.A.I.:s propaganda, recenserar i den sydamerikanska pressen ett nytt verk av en fransk historiker, vilket är av intresse för bedömandet av de spanska händelserna. Det rör sig om Henri Rabassaires bok " Espagne- creseut politique" (Spanien- en politisk smältdegel). Denne skribent framhåller klart och tydligt kommunisternas skändliga roll.

Det heter bland annat i boken: " I Barcelona var Rodriguez Salas (som ansvarig för majprovokationen 1939, red. anm.) ryssarnas förtroendeman. Han var en värdig efterföljare till Martinez Anido och förstod att återuppbygga polisväsendet. Först gjorde han det i hemlighet, sedan öppet, och han befriade polisen från varje plikt att deltaga i kampen vid fronterna. Han disponerade över de stora summor som den katalanska regeringen saknade för inköp av vapen och livsmedel, han organiserade karabinjärernas (tulltruppernas) expedition mot milisen och han förberedde massmordet på fackliga militanter.

I Madrid restes de svåraste beskyllningar mot Cazorla, den

kommunistiske delegaten i försvarsrådet. Varje natt föllo i de under Cazorla stående distrikten syndikalistiska militanter offer för revolverkulor och de hemliga skyttarna blevo aldrig upptäckta, Visserligen är det också sant att han varje dag i gengäld försatte tillfångatagna fascister i frihet.....

I Murcia fungerade en regelrätt Tjeka, som torterade och mördade revolutionära militanter: den anordnade också skenarkebuseringar etc."

Denna bok utgör ett nytt dokument till andra avslöjanden om Moskvas och dess agenters kontrarevolutionära roll i Spanien.

- ooOoo-

HERR NEGRIN ÄR ÖVERALLT IMPOPULÄR.

(I.A.A.) - Tidningen " El Antifascista" i Los Angeles offentliggör en korrespondens från Vera Cruz i Mexico, vilken meddelar om bolsjevikdrängen Negrins mottagande i Mexico:

Det heter däri: " Då herr Negrin - Kremls lakej - anlände hit, mottogs han med fientliga demonstrationer av folkmassan, som ropade till honom: " Bort från Mexico. Res till Ryssland. Gör inte det spanska folket ännu mera skada, herr komediant. " Dessa och liknande tillrop hördes. I dag anlände återigen spanska flyktingar, till ett antal av 327, vilka fingo det hjärtligaste mottagande av alla befolkningsklasser. Bland dem befinna sig män med världsrykte såsom José Giralt (professor och rektor vid Madrids universitet), Roberto Castravido (en föregångsman inom den spanska tidningsvärlden), Gonzalo de Reparaz (en av Spaniens mest betydande historiker och geografer m.fl."

Vi återge denna intressanta notis, fast de här skildrade fakta ligga något tillbaka i tiden, men de äro intressanta. Det finns som bekant också reaktionära kretsar i Mexico, vilka på alla sätt trakassera de spanska flyktingarna. Av de citerade korrespondenserna framgår hur den antifascistiska befolkningen tänker: den hälsar de verkliga antifascisterna välkomna och visar tillbaka politikanterna, den spanska antifascismens fördärvare.

-ooOoo-

SOCIALDEMOKRATISK "KLASSKAMP".

(I.A.A.) I Sverge behärskar socialdemokratin, tillsammans med bondeförbundet, regeringsmakten, men regerar kapitalistiskt. Lagar genomföras som förhindrar arbetareklassens rörelsefrihet, den sociala reformpolitiken inställes och användes statens miljoner för en våldsam upprustning. Likväl kom man till regeringsmakten på ett klart nedrustningsprogram.

Socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsrörelsen har tyvärr lyckats inpränta i arbetarna en borgerlig mentalitet, en mentalitet som mer än annat är ett illustrativt exempel på hur långt stora delar av svenska arbetarklassen avlägsnat sig från den nödvändiga och ofrånkomliga klasskampen.

Nedanstående exempel visar detta klart:

I Ådalen, Sverge blev för några år sedan 5 arbetare nedskjutna av militären. Dessa arbetare deltogo i en demonstration, som hölls i samband med en större strejk. Inom detta landskap där dessa arbetaremord skeddo, hölls under sensommaren en s.k. arbetarmässa, ordnad av arbetsorganisationerna efter Ådalen. När stämman öppnades i Folkets Hus i Kramfors behagade även den svenske kronprinsen att när-

vara och hålla tal tillsammans med den reformistiska fackföreningsrörelsens ordförande A. Lindberg. Kronprinsen nedlät sig även att äta köttbullar och potatis tillsammans med arbetarna, samt utdelade medaljer till en del av arbetarerörelsens veteraner inom denna provins.

Den socialdemokratiska tidningspressen jublade i högan sky med anledning av denna händelse och en av dessa tidningar säger bland annat följande därom:

"För första gången har landets kungahus lierat sig med landets fackföreningsrörelse, och det måste betraktas som ett säreget tidens tecken att kronprinsen överlämnat medaljer till omkring 100 70-åriga veteraner, som för endast några årtionden sedan räknades till att vara landsförrädare och rebeller. Med denna Arbetaremässa har man slutgiltigt kunnat fastslå, att även de ringaste, även de som i hat och bitterhet känt sig stå utanför samhällsgemenskapen, i den stund de fullt tillerkännas människovärdet blir toleranta och hyggliga medborgare, som med av rörelse darrande röst betyga sin solidaritet med det samhälle, som äntligen godtagit dem som sina egna."

Reflektionerna göra sig själva.

--ooOoo--

SPANSK TIDNING I MEXICO.

(I.A.A.) - Från Mexico ha vi fått ett nummer av tidningen "Iberia", organ för därvarande spanska koloni. Den utgives av den spanska kolonin i landet, såsom framgår av en notis därom. Det är naturligtvis i huvudsak spanska flyktingar, som funnit sin fristad i Mexico, som står bakom densamma.

" Iberia", som är av allmänt antifascistisk färg, utmärker sig genom sin ställning över partierna. Vi finna i den inte bara olika meddelanden från I.A.A.:s presstjänst, utan också utdrag ur våra orienterande artiklar, vilka tyda på att tidningen är mån om att bedriva en verkligt oavhängig antifascistisk upplysning.

Publikationer av detta slag äro tyvärr mycket sällsynta i nuvarande situation, då hela världen är förpestad av partipolitik. Föreliggande fall är så mycket mera glädjande, som det tyvärr bland de spanska emigranterna blott alltför ofta är rena partiintressen som triumfera över den gemensamma saken. Denna tendens härrör sig som bekant från den stalinistiska sekten. " Iberia" tar klart och tydligt ställning mot pakten Hitler- Stalin, vilken tidningen betecknar som fördömlig. I övrigt utmärker sig tidningen också genom kritiska tankar om "antifascismen" hos Hitlers motspelare.

Vi hälsa denna publikation med glädje och önska den all framgång i ovan antydd riktning.

--ooOoo--

MOT ASYLRÄTTEN I AMERIKA.

(I.A.A.) - Vårt broderorgan " La Protesta" i Buenos Aires meddelar, att helt nyligen höills i Montevideo en straffrättskongress, vid vilken talrika nordamerikanska jurister hade infunnit sig. De särskilt reaktionära argentinska delegaterna på denna kongress uppnådde genomförandet av beslut, vilka praktiskt taget betyda att de deltagande staterna avvisa varje asylrätt om dessa beslut genomföres. Flera av de sydamerikanska staterna ha som bekant sedan en längre tid handlat i denna anda, framför allt Argentina själv.

Samma nummer av tidningen återger också ett meddelande från Burgos som talar om de statliga spanska fackföreningarnas verksamhet. Det heter att inom tre månader komma Spaniens diplomatiska representanter i Latin-Amerika att bilda motsvarnade förbund för utlandsspanjorer samt dessutom bilda kommittéer av den spanska falangen.

" Ännu har Latin-Amerika således icke nog av den exporterade nazismen, fascismen och sin egen fascism - nu kommer också Falangen och vill vara med", skriver vårt broderorgan. Det är knappast att vänta att regeringarna i det Latin-Amerika göra något motstånd mot den spanska fascismen. Mot de antifascistiska emigranterna skapas en " utlänningspsykos",

men de utländska fascisberna låter man husera fritt - alldeles som i Spanien föreden 19 juli 1936 .

-ooOoo-

ARGENTINA.

PROPAGANDA FÖR I.A.A.:s solidaritetsfond.

(I.A.A.) I senaste numret av " Organización Obrera", organ för FORA(Federación Obrera Regional Argentina) vilken är ansluten till I.A.A., finna vi ett upprop till förmån för I.A.A.:s solidaritetsfond.

Tidningen anför i detta upprop bl.a.:"Genom förmedling av I.A.A.:s sekretariat utför I.A.A. en omfattande hjälpverksamhet och tillvaratar alla militanters inom vår internationella rörelse intressen, vilka genom den i deras länder rådande reaktionen tvingats att söka sin utflykt till utlandet. För fullgörandet av sin uppgift stöder sig den internationella solidaritetsfonden på alla kamraters frivilliga samarbete och alla äro moraliskt förpliktade att bidraga till den på grund av sitt medlemskap i de till I.A.A. anslutna organisationerna."

"I.A.A.:s hjälpfond lämnar understöd åt alla behövande utan hänsyn till nationalitet och person. Då vår rörelse är ansluten till I.A.A., äro FORA:s organisationer således moraliskt förpliktade att stödja denna fonds solidariska mission genom att insända penningsummor till densamma. Detta är en plikt för kamraterna och organisationerna inom FORA".

I en särskild artikel behandlas den internationella solidaritetens problem ännu en gång ur principiell synpunkt. Artikeln anför att det icke är nödvändigt att särskilt hänvisa till det läge vari de olika politiska flyktingarnas inom vår rörelses led befinna sig i de olika europeiska länderna. Nödvändigheten av solidarisk hjälp är allmänt känd och därför skola de argentinska organisationerna göra sin plikt.

Även FORA:s lokalorganisation i Buenos Aires har i sin bulletin publicerat ett särskilt upprop till förmån för I.A.A.:s internationella solidaritetsfond. Också den hänvisar till att solidariteten i internationell skala utgör en av den frihetliga rörelsens fundamentala plikter.

Vi hälsa dessa framstötar och ansluta oss till dem. Vi vända oss dessutom till alla andra organisationer och kamrater i Latin-Amerika och Nordamerika och uppmana dem att hjälpa I.A.A. i dess solidaritetsverk.

-ooOoo-

TILL DET POLITISKA OCH SOCIALA LÄGET.

(I.A.A.) För att bringa arbetarrörelsen till tystnad har man nu ersatt bödelsvärdet med strypande lagar och dekret - så karakteriserar " La Protesta" i Buenos Aires det sociala tillstånd som nu råder i Argentina.

I Argentina råder reaktionen. Denna utveckling började redan 1930 med general Uriburus reaktionära statskupp. Därpå följde en öppen diktatur och sedan kom ett tillstånd av " författningsenlig" diktatur under Justo, vars kurs också följes av den nuvarande reaktionära regeringen.

På hela linjen måste man konstatera en ständig skärpning av den politiska och sociala kursen mot arbetarna. Men denna reaktion handlar mycket " vetenskapligt" och "diplomatiskt", den undviker den brutala diktaturens medel. Därför är den bara så mycket värre.

Den 16 maj detta år utfärdades ett nytt dekret om föreningsväsendet. Det ställer praktiskt taget arbetarnas hela organisationsväsen in i minsta detalj under politisk kontroll. Det heter i dekretet:"Alla sammanslutningar, alldeles likgiltigt om de ha karaktär av juridiska personer eller icke, måste meddela inrikesministeriet och polispresidenten sina namn och adresser, stadgar, principer och syftemål. Dessutom måste de lämna en förteckning över sina medlemmar med uppgift om deras för - och tillnamn, ålder, civilstånd,

yrke, nationalitet och boningsort. Om myndigheterna begära det, måste de dessutom till dem utlämna sin protokollbok och i denna måste alla fattade beslut finnas antecknade."

En särskild paragraf föreskriver att " ingen förening får företa sig handlingar som direkt eller indirekt betyda en inblandning i andra länders politik."

Det sista är ett utmärkt skydd för den utländska fascismen, vilken de argentinska arbetarna förbjudas att befatta sig med. Hela lagen innebär en polisuppsikt över arbetarrörelsen.

Den reformistiska arbetarrörelsen i Argentina ser inte eller vill inte se vad denna kurs betyder. I stället för att kämpa för en fri arbetarrörelse som bestämmer över sig själv, strävar den efter att få medarbeta i regeringen - att få påtrycka arbetarnas slaveri sin egen stämpel. Den ropar på att få anställa arbetarrepresentanter i statens arbetsministerium, den vill skapa byråkratiska ämbeten för fackföreningsledarna, vilka därmed skola bli statstjänstemän. Detta hade man nyligen redan uppnått för spårvägsmännen, kommunalarbetarna, järnvägsmännen och telefonpersonalen - men det ser ut som om liknande statliga institutioner skola skapas också för byggnads-, metall och grafiska industrin. " Det är en praktik som går ut på att kastrera fackföreningsrörelsen", anmärker " La Protesta" mycket riktigt. Ty fackföreningsrörelsen blir härigenom ett verktyg för arbetsgivarna och ett statligt organ.

"Polisen och dess särskilda gasutrustning för undertryckande av strejker och upplösande av möten eller övervakning av sådana blir överflödiga genom denna nya praxis", skriver " La Protesta". I dess ställe komma reaktionära lagar som inskränka fackföreningarnas rätt eller helt avskaffar den. Resten göra " brandfackeldaterna" bland arbetsledarna själva, vilka sitta inom sådana prganisationer som det argentinska C.G.T. och U.S.A.".

Som slutsten i hela den arbetarfientliga sociallagstiftningen i Argentina kan nämnas arbetsministeriets nya fackföreningsdepartement, vars huvudsakliga initiativtagare torde vara C.G.T.- ledare och som har till ändamål att " förekomma arbetskonflikter och sträva efter att bilägga dessa konflikter på fredlig väg."

Argentinas syndikalistisk-revolutionära organisation, FORA, hindras på allt sätt i sin legala utveckling. Men den fortsätter trots allt sin upplysningsverksamhet bland massorna. Den argentinska arbetarrörelsens framtid kan endast ligga i ett återvändande till den federalistiska organisationen och den direkta aktionens taktik, sådan den representeras av FORA. Då kommunisterna inom den fackliga rörelsen i Sydamerika spela en betydande och delvis - såsom i Mexico, på Kuba etc. - ledande roll, är det att hoppas att Moskvas nya linje också i denna världsdel verkar försvagande på stalinismens utbredning. Därvid skulle en av den revolutionära fackföreningsrörelsens motståndare förlora i inflytande och vår rörelse få nya möjligheter till uppsving.

--coOoo--

CHILE.

DEN ANARKOSYNDIKALISTISKA RÖRELSEN I CHILE.

(I.A.A.) - "Chile kan betyda ett hopp", skriver " La Protesta" i Buenos Aires i en intressant artikel. Jämte den iberiska halvön i Europa är det i själva verket den latinsk-amerikanska kontinenten som har att uppvisa det gynnsammaste utgångläget för den revolutionära syndikalismens utveckling under den närmaste framtiden. Den europeiska arbetarrörelsen, befinner sig i geografiskt avseende närmare Spanien, men står likväl anarkosyndikalismen mera fjärran. Det latinska Amerika är mera utsatt för dess direkta beröring och har därför alltid varit skådeplatsen för mer eller mindre betydande syndikalistiska strävanden. Det är förbundet med den iberiska arbetarvärlden och dess tendenser till direkt aktion, till revolutionär syndikalism.

Som vårt argentinska broderorgan mycket riktigt framhåller, erbjuder i detta ögonblick Chile de most betydande möjligheterna för en utveckling framåt.

Chile har sedan länge haft frihetliga tendenser att notera inom arbetarrörelsen. År 1897 utkommo i landet de första anarkistiska tidningarna. De frihetliga tendenserna uppdöko först i de s.k. mutualistiska föreningarna, i vilka iden om kamp genom direkt aktion vann insteg. År 1919 bildades den stora fackliga organisationen "Federación Obrera de Chile", i vilken marxistiska element arbetade bredvid de bakuninska. Den frihetliga tendensen fick emellertid senare ett klart uttryck i den chilenska avdelningen av I.W.W., som vid sin sida hade Chiles " studentfederation" med samma tendens. De båda organisationerna utförde ett ofantligt revolutionärt arbete under vårt århundrades andra decennium. Den militära undertryckningsaktion, som sattes in år 1920 hade emellertid fruktansvärda konsekvenser för arbetarrörelsen. På 1920 - talet råkade F.O.C. helt och hållet under marxistiskt inflytande, det socialistiska partiet i Chile anslöt sig till Komintern och I.W.W. stod i häftig opposition mot dem båda. Ur I.W.W. utvecklade sig I.A.A.:s nuvarande sektion i Chile, C.G.T., Från 1927 till 1931 rådde i landet general Carlos Ibanez militärdiktatur. Efter legalitetens återställande uppdöko de båda fackliga organisationerna på nytt. C.G.T. hade presterat oerhörda ting i kampen mot diktaturen. Kommunisterna intogo mer än en gång tvivelaktiga ställningar; en tid understödde de till och med en ny presidentkandidatur för general Ibanez . Det var så sent som förra året.

"La Protesta" säger att av alla länder i det latinska Amerika har Chile i dag de bästa möjligheter för den frihetliga rörelsen, särskilt som där nu råder en period av relativ frihet. Men också den reformistiska rörelsen är stark i detta land, den har utnyttjat den nya folkfront - eran för en utsträckt reformistisk samarbetspolitik med staten och söker nu genomföra en fackligt monopol för sin riktning efter mönster av så många andra länder. Den reformistiska fackföreningsrörelsen är numerärt sett betydligt större ån den revolutionär - syndikalistiska C.G.T. På den reformistiska landsorganisationens senaste kongress voro omkring 2.000 delegater närvarande. Kommunisterna utföra ett intensivt fraktionsarbete i kampen om de ledande posterna.

C.G.T. deltager däremot icke i folkfrontskorruptionen. Trots detta föreslår den det chilenska proletariatet praktiska dagsmål och propagerar för ett samgående mellan de revolutionära och reformistiska arbetarna genom att praktisera en fackligt allians underifrån.

Likaså söker C.G.T. praktiskt ta fast på och uppklara revolutionens problem. Jämte C.G.T. existerar också en anarkistisk federation i landet. Båda organisationerna ägna sig i dag åt diskussionen om arbetarrörelsens grundfrågor. " La Protesta" understryker, att det väsentliga för ett framgångrikt frihetligt arbete i Chile utgör i dag själva den frihetliga rörelsens moraliska och taktiska enhet, d.v.s. de båda nämnda organisationerna." Om anarkisterna icke i de länder, där - såsom i Chile - omständigheterna tillåta dem det, förstå att upptaga kampen mot reaktionen, så kommer den amerikanska arbetarrörelsen att bli dömd till tystnad för en lång tid framåt, liksom den europeiska", skriver " La Protesta".

Det är riktigt. De revolutionära syndikalistiska rörelserna i hela världen äro övertygade om vikten av den chilenska C.G.T.:s och de chilenska anarkisternas position; de försäkra kamraterna i Chile om sin fulla solidaritet och om all moralisk hjälp i deras avgörande kamp för den chilenska arbetarklassens sak.

Enligt vad som meddelas oss, har i Chile bildats en "anarkistisk kommitté för fångar och förföljda". Denna kommitté tar till utgångspunkt för sin verksamhet den stora kampen i Spanien, vilken nödvändiggör en stor internationell solidaritetskampanj.

--ooOoo--

URUGUAY.
OMORGANISERINGSARBETET.

(I.A.A.) - Ur septembernumret av " Edificación" - organ för värmeledningsmontörerna inom F.O.R.U. - hämta vi följande:

" Sedan den sista konferensen av F.O.R.U.:s delegater från hela landet har arbetet för en reorganisation av våra organisationer intensiverats. Om man ännu icke kunnat uppnå några större framgångar, så beror det på att lämpliga krafter saknas.

Om vi ta detta som utgångspunkt, så skall det inte betyda att vi äro av den meningen, att det tidigare rått likgiltighet eller overksamhet inom våra led i detta avseende - utan bara det att nämnda delegatkonferens fattade sådana beslut som underlätta och driva fram omorganiseringsarbetet. Man sökte efter medel och former att genomföra en nödvändig åtgärd, som av hela rörelsen betraktades såsom brådskande. I dag vilja vi framhålla de redan gjorda ansträngningarna samt understryka nödvändigheten av ett fortsatt arbete och mana till att ge detta en bredare omfattning.

Vår skriftliga propaganda har inom ramen för de givna möjligheterna icke ett ögonblick upphört att intressera arbetarna för vår organisation, varvid vi alltid framhållit F.O.R.U.:s aktionsnormer, dess sociala syfte och skillnaden från andra riktningar, vilka underkasta arbetarna en av partipolitiska motiv framkallad disciplin.

Därtill komma de möten som vi periodiskt hålla och vid vilka F.O.R.U.:s mål klarläggas. Utom sin strävan att förbättra arbetsbetingelserna inom ramen av löneslaverisystemet vill F.O.R.U. också väcka arbetarna och strävar att få dem att arbeta för en ekonomisk och social frigörelse.

Genom förbundsrådet har arbetet i denna anda främjats för den gemensamma saken. På sista tiden har man omorganiserat arbetarna vid bussbolagen samt murarna och metallarbetarna. Dessutom ha vi att notera gummiarbetarnas strejk, vilken emellertid misslyckades på grund av arbetsgivarnas våldsåtgärder. Denna konflikt slutade vid årets början. För ögonblicket är en facklig uppryckning inom denna branch mycket svår.

Murarna och metallarbetarna, som likväl räkna endast ett fåtal aktiva element, genomföra sin propaganda medels utfärdande av manifest, i vilka påvisas arbetsförhållandena inom branchen, varjämte inblandning av partipolitik i arbetarorganisationerna bekämpas. Också bland oljearbetarna försiggår en omorganisering av det fackliga arbetet. Det har hållits flera möten och nyligen uppnådde man att de lönekrav som organisationen framlagt för firman Barrera blevo beviljade.

Detta äro huvuddragen av vårt omorganiseringsarbete och det beror på våra kamraters energi, vilka resultat vi komma att nå."

-ooOoo-

FRANKRIKE.

SPLITTRING INOM C.G.T.?

(I.A.A.) - Ur den franska pressen hämta vi ett meddelande, som uppenbarligen är av stor betydelse för den franska arbetarrörelsens utveckling. Det heter däri bl.a.:

"Ledarna för sjömännens, gruvarbetarnas och postmännens federationer inom C.G.T. meddela i ett manifest följande: I betraktande av det faktum att överfallet på Polen skedde omedelbart efter Högsta Rådets ratifiering av den tysk-ryska pakten och att det under sådana förhållanden är klart att det var den tysk-ryska pakten som tillät Hitler och hans hord att lössläppa den katastrof, vid vilken miljontals människor få släppa till livet, förklara vi oss fast beslutna att bekräfta vår redan inför C.G.T.:s administrationskommitté på extraordinarie sammanträde den 1 september tillkännagivna förklaring, enligt vilken vi icke längre vilja samarbeta med de medlemmar av C.G.T.:s förbunds - och administrationskommitté, vilka alltjämt uttalat sig till förmån för den tysk-ryska pakten och uppträtt som dess försvarare. Dessutom förklara undertecknarna att de icke längre ens indirekt vilja övertaga något ansvar för fackliga aktioner tillsammans med dem som gjort sig till försvarare av det kommunistiska förräderiet", o.s.v.

Detta manifest var undertecknat av nämnda tre federationers sekreterare och biträdande sekreterare.

Det rör sig här utan tvivel om ett viktigt steg. Moskvakommunismen är en den franska C.G.T.:s dödgrävare. När arbetare i alla länder under detta krig och efter dess slut åter förena sig till gemensam kamp, så kommer likviderandet av varje inflytande från Moskva att vara grundvillkoret för varje sanering.

-ooOoo-

FÖRENTA STATERNA:

SYNDIKALISTISK LANTARBETAREKONFERENS.

(I.A.A.) - Den 26 augusti hölls i staden Spokane i staten Washington den syndikalistiska lantarbetare-unionen (" Agricultural Workers Industrial Unions) årliga kongress. Unionen är ansluten till I.W.W. Från alla delar av Staterna hade delegater och medlemmar infunnit sig.

Vid sidan av talrika organisatoriska frågor, diskuterades också nödvändigheten av intimare samarbete med skogsarbetarnas industriella union, då de båda unionerna eventuellt kunna genomföra gemensamma aktioner.

Kongressen beslöt dessutom att utfärda ett upprop till en stor sammankomst av alla I.W.W.- medlemmar vid stillahavs-kusten, vilken skall äga rum denna vinter. De närvarande medlemmarna från andra unioner gåvo likaledes sitt instämmande häri. Vidare beslöts att till vintern utföra ett särskilt arbete i Sydkaliforniens jordbruksdistrikt och att förövrigt energiskt fortsätta verksamheten i alla andra distrikt.

I en särskild punkt diskuterades läget för " klasskrigets fångar", - de revolutionära arbetare, som på grund av sitt ingripande för den sociala frigörelsen kommit i de kapitalistiska fängelserna. En resolution fattades i denna fråga, vilken bl. a. säger:

" Vi medlemmar av I.W.W.:s industri-union nr 110, som äro samlade till konferens, sända er våra hälsningar, ni tappra rebeller som fallit offer för den sak åt vilken vi vigt våra liv.

Vi ha beslutat att vår organisation skall hjälpa er ekonomiskt, moraliskt och fysiskt, ända tills klassfängelsernas portar öppnas - och att fortsätta kampen tills det skändliga utsugningssystemet bland människorna är för alltid avskaffat."

Konferensen var enligt I.W.W. - pressens meddelande av en stor moralisk framgång, efter vilken " kamraterna inom den industriella unionen stärkta och med friska krafter komma att återvända till kampen på sina arbetsplatser."

--ooOoo--

KUBA:

EN FRAMSTÖT AV DEN FRIHETLIGA UNGDOMEN.

I.A.A.:s sekretariat har nyss fått den nya bulletinen fråm den frihetliga ungdomen på Kuba, som vittnar om ett mycket gott aktivt propagandistiskt arbete av våra kamrater. Dessutom utmärker den sig för de intressanta idé er som utvecklas däri.

Bulletinens ledande artikel är riktad till universitetsungdomen. Som vi redan ofta meddelat, arbeta våra kubanska kamrater huvudsakligen inom fackföreningarna på ön, där de utföra ett konstruktivt oppositionellt arbete inom de olika syndikaten. Ungdomsförbundets bulletin bevisar att våra kubanska kamraters idéer äro mycket omfattande och icke lämna någon gren av det sociala och intellektuella livet obeaktad. " Ja, den frihetliga ungdomsrörelsen måste intressera sig mycket för att vinna studenterna", heter det i nämnda artikel, " antingen den skapar en egen organisation för detta ändamål eller ingår i den som existerar, eller om det endast sker genom en ihärdig och klok propaganda bland studenterna i allmänhet.....I varje fall måste vi övervinna den stupida avogheten som man bland oss i många år hyst gentemot de intellektuella. En rörelse utan intellektuella är dömd att försvinna ..... Trånga klassfördomar få icke grumla vår förståelse för dessa frågor; vi måste värva anhängare av våra idéer bland studenterna och vi måste utnyttja studenternas rebelliska sinnesförfattning för vår sak..... Endast på så sätt kunna vi sörja för vår rörelses fortsatta andliga utveckling."

En andra artikel är ägnad åt nödvändigheten av propaganda bland kvinnorna. I andra artiklar påpekas att Kuba för närvarande genom-

går en period av relativ frihet. Den måste utnyttjas, ty den kan en vacker dag hastigt taga slut, om det passar de imperialistiska stater som kontrollera Kuba. Ungdomens uppfostrings - och skolningsarbete framställes jämte den allmänna propagandan som en särskild uppgift för ungdomsorganisationen. Av denna orsak har tidskriften "Rumbos Nuevos " (Nya Linjer) redan infört en särskild ungdomssida och nu utkommer den nya bulletinen, på vilken olika broschyrer om de mest olika problem ur det sociala och andliga livet skola följa. Till revolutionen komma vi endast genom arbete, heter det i en av artiklarna.

Ett principiellt bidrag av Rudolf Rocker om anarkosyndikalismen kompletterar denna bulletin, jämte aktuella notiser till krigets problem, Stalin -Hitler - pakten o.s.v.

Hela publikationen gör ett allvarligt intryck. Vi rekommendera åt alla ungdomsorganisationer att samarbeta med den nya frihetliga ungdomen på Kuba, för att bistå den i dess kamp. Ty det unga förbundet har motståndare - och de farligaste bland dem äro naturligtvis kommunisterna, mot vilkas bedrägliga verksamhet bland de kubanska studenterna ett särskilt flygblad bifogats. De arbeta hand i hand med reformismen, den sociala reaktionen och militärklicken, - men den frihetliga ungdomen kämpar för den sociala revolutionen.

--ooOoo--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 13. November ~~December~~ månad 1939.

ITALIEN OCH KRIGET.

(I.A.A.) Som bekant har Italien och Tyskland ingått en gemensam militärallians vari de båda länderna förbundet sig att i händelse av krig militärt stödja varandra. Enligt detta ömsesidiga militäravtal hade det varit naturligt att Italien omedelbart hade slutit upp på Tysklands sida när detta senare land kom i krig mot Polen, Frankrike och England. Men så blev inte förhållandet. Italien förklarade sig neutralt och denna neutralitet har Italien varit mycket angelägen att vidhålla.

En av orsakerna till den hållning Italien intagit till de krigiska förvecklingarna torde vara Italiens utsatta geografiska och militära läge. Huvudorsaken är dock det urusla finansiella läge landet befinner sig uti, vilket läge fullständigt förändrat den fascistiska statens ekonomiska och utrikespolitiska planer.

Enligt de officiella siffror, som föreligga över den Italienska statens inkomster och utgifter under de senaste åren visar ett årligt underskott av mellan 10 och 15 miljarder lire. Italiens kolonialpolitik exempelvis i Libyen och Abessinien, har hittills huvudsakligast medfört utgifter. Förtjänsterna från dessa rövarkrig låter fortfarande vänta på sig.

Utgifterna till rustningarna och kolonialpolitiken slukar närmare hälften av Italiens utgiftsbudget och räntan för statslånen slukar redan en summa av cirka 7½ miljarder lire per år. Ränteutgifterna tendera förövrigt att bliva större år efter år.

Italiens utgifter för militära ändamål visar för åren 1935, 1936 och 1937 följande svindlande summor:

År 1935 ..... 6.159 milj. lire.
" 1936 .....16.759 " "
" 1937 .....23.755 " ".

Några slutsiffror för år 1938 har jag för tillfället inte tillgängliga men så mycket kan dock sägas att de militära utgifterna även det året stigit våldsamt.

Enligt en officiell kommuniké den 27 okt. från den italienska regeringen förklarades, att sedan fascisterna segrade i Italien har för militära ändamål utgivits inte mindre än 133 miljarder lire. Man förklarade vidare att man nu höll på med att utanordna ytterligare 17 miljarder för samma ändamål.

Italiens utrikeshandel utvisar ett stort importöverskott, trots alla försök till importnedskärning och ökning av exporten. År 1937 uppgick exempelvis importöverskottet till inte mindre än 5.739 milj. lire. År 1938 var inte importöverskottet fullt så våldsamt, 2.958 milj. lire, men tillräckligt stort för att undergräva Italiens handelsbalans.

Italiens oerhörda utgifter till militära ändamål, dess dåligt avvägda utrikeshandel, har helt naturligt sänkt folkets levnadsstandard och framskapat en omfattande opinion, inte minst från de italienska arbetarnas sida. Denna opposition tar sig oftast formen av öppet motstånd, vilket de fascistiska myndigheterna med alla medel söker att slå ned och hittills även lyckats i de flesta fall.

Men motståndet mot den fascistiska staten och dess krigspolitik växer och blir kraftigare för varje dag som går. Och i detta sammanhang ha vi tillfredsställelsen att konstatera att våra anarkosyndikalistiska kamrater i Unione Sindicale Italiana (U.S.I.) oavbrutet arbetar för att göra sitt till för att undergräva den fascistiska staten och dess maktinstitutioner. De göra allt för att utnyttja den ödesdigra inre situationen, som fascismen icke längre kan behärska,-då den icke längre kan taga något från folket, som den bokstavligen berövat allt.

Ur en rapport från våra italienska kamrater, som kommit I.A.A.:s sekretariat tillhanda avges bland annat följande deklaration:

" Jag skall säga Eder att fängelse, landsflykt och förföljelser som U.S.I.- kamraterna ha lidit och olyckligtvis alltjämt lida icke rubbat varken deras anda eller moral eller vilja att handla. Man skulle snarare kunna säga - till dessa kamraters heder - att fängelset och landsflykten hos dem utvecklat en ännu större energi och motståndskraft i kampen mot fascismen. Ingen av oss har skonats av undantagslagarnas fruktansvärda tryck, fängelse och förvisning ha numera blivit så vanliga begrepp att man inte längre betraktar eller fruktar dem så som man gjorde under de första åren de existerade. Nu är det en vardaglig företeelse."

Vi hoppas att den dag snart skall komma då dessa tappra kamrater i spetsen för det italienska folket, skall påbörja den avgörande kampen mot det fascistiska bödelsväldet i Italien.

J.A. - n.

-ooOoo-

GÖRING SKÄNKER SOVJETS KRIGSKOMMISSARIE ETT FLYGPLAN.

(I.A.A.) Den nya vänskapen mellan Sovjet och Nazi-Tyskland blir allt intimare. Ett av bevisen därför är det meddelande som nyss publicerades i världspressen att generalfältmarskalk Göring överlämnat till krigskommissarie Voroesjiloff ett flygplan i gåva. I meddelandet omnämndes även att då den tyska handelsdelegationen med Schnurre i spetsen anlände till centralflygplatsen i Moskva kunde man se maskinen kretsa över aerodromen. Planet fördes då av överste Aschenbrenner, vilken nyligen utnämnts till tysk flygattaché i Moskva.

Så långt vi ha varit i tillfälle att kontrollera har ingen kommunistisk tidning i något land upplyst om denna Görings gåva. Var och en förstår ju att den kommunistiska pressen inte vågat att omtala denna sak för sina trogna.

Det är för övrigt inte första gången Göring tar sig friheten att skänka bort flygplan, som tyska folket ha fått betalt. I Sverge.. under okt. förra året inträffade en olycka med ett ambulansplan. Detsamma blev vid olyckan förstört och de ombordvarande dödade. Göring var då genast framme och ville skänka svenska staten ett nytt plan i stället för det förolyckade. Men till heder för den svenska regeringen sade denna nej till Görings erbjudande. Regeringen ville inte taga emot denna gåva.

För denna sin vägran blev den svenska regeringen kraftigt angripen av en del Hitlervänliga tidningar och element i Sverge. Saken uppkallade även en interpellationsdebatt i svenska riksdagen. Bland dem, som yttrade sig under denna debatt i riksdagen var den kommunistiska riksdagsmannen Senander. Enligt riksdagens protokoll yttrade han då bland annat;

" Svenska folket vet också vilka de äro, som låta sina bomber regna över oskyldiga kvinnor och barn i Spanien och som syftar till att krossa den spanska demokratin. Svenska folket låter därför inte lura sig av " kärleksgåvor" från historiens största blodsfigurer.....Det skulle under sådana förhållanden ha varit en skam, om den svenska regeringen tagit emot gåvan... Svenska folket, som offrat miljoner för att hjälpa det span-

ska folket i dess kamp emot just dem, som vilja ge vårt folk en liten nådegåva, offrar med glädje än fler miljoner för att slippa värje som helst befattning med fascistiska bödlar."

Det var sanna ord som yttrades den gången av denne kommunistiska riksdagsman. Men nu tiger man när Göring skänkt ett flygplan till " kamrat" Vorosjiloff i Moskva.

-ooOoo-

INDIENS FOLK KRÄVER DEMOKRATI.

(I.A.A.) England liksom Frankrike säger sig kämpa för demokratin. Samtidigt använder sig England i många fall av rent diktatoriska metoder mot sina koloniers folk. Dessa folk har nu indragits i Englands krig mot Nazi-Tyskland, utan att dessa koloniers invånare tillfrågats därom.

Indierna, som under många år kämpat för sin frihet, har nu åter börjat göra sig gällande. Det indiska kongresspartiets arbetsutskott publicerade den 15 sept. ett manifest vari bland annat säges:

" Om det nuvarande kriget har till syfte att försvara status quo, imperialistiska besittningar, kolonier och kapitalistiska intressen, då kan Indien inte ha något att skaffa därmed. Om det däremot gäller demokrati och en ny världsordning, då är Indien intensivt intresserat. Om Storbritannien kämpar för demokrati då måste det nödvändigtvis göra slut på imperialism och grundlägga fullständig demokrati i Indien."

Den kända engelska tidningen Manchester Guardian publicerade den 26 sept. bland annat följande om denna sak:

"Mr. Jawaharlal Nehre, ordförande för nationalkongressens krigskommitté har till svar på en förfrågan från mr David Grenfell, M.P., i Förbundet för Indiens svarat denna att i kongresspartiets politik är mot fascismen och helt för demokratin, men att Indien måste få en demokrati att försvara. Han tillägger att det är av vikt för den brittiska regeringen att erkänna Indien som en fri nation och omedelbart och i största möjliga utsträckning göra ett sådant erkännande effektivt."

Ännu så länge kommer Indiens folk att förgäves kräva av England att genomföra demokrati inom detta sitt område. England har just nu inte tid därmed. England är fullt upptagen med sina deklarationer om kamp för demokrati i kriget mot Hitler.

Indiens folk får sin frihet först den gången de med egen kraft taga denna frihet.

-ooOoo-

FÖRENTA STATERNA.

TEXTILINDUSTRIN.

(I.A.A.).-I I.W.W.:s organ " Industrial Worker" läses en intressant artikel om det ekonomiska och socialpolitiska läget, ur vilken vi här nedan återge några avsnitt. Artikeln bär rubriken " I lagens namn". Det heter där bl.a.:

" Den 24 oktober erhöllo de så mycket omdiskuterade arbetarna vid sydstaternas bomullsspinnerier en löneförhöjning på grund av lagen om löner och arbetstid. För ett år sedan fattades efter konstateranden av en särskild av statens lönenämnd tillsatt kommitté för textilindustrin, ett beslut, enligt vilket 32½ cent fastställes som minimitimlön för en del av textilarbetarna. Denna lönesats är 2½ cent högre än de 30 cent per timma, som hittills gällt för alla arbetare inom motsvarande industrier.

Den bebådade löneförhöjningen gäller likväl icke för de textilarbetare som tillverka yllevaror, täcken och filtar, mattor och trikåvaror, utan endast för själva ylle- och sidentillverkningen. De flesta av dessa arbetare befinna sig i sydstaterna, där mer än 80 procent av bomullsspinnerierna äro förlagda.

Vid betraktandet av de nuvarande produktionssiffrorna beräknas att 4.000.000 spindlar för mycket äro i verksamhet inom den amerikanska textilindustrin. Därför förutsäges redan nu att en av följderna av den högre lönetaxan kommer att bli att talrika bomullsspinnerier av mindre betydelse komma att nedlägga driften och andra moderniseras för att öka produktiviteten.

Detta kommer högst sannolikt också att inträffa. Bomullsspinnerierna av alla slag i Förenta Staterna äro efterblivna därför att här alltid en stor mängd arbetskraft står till förfogande för en låg betalning. Spinneriägarna anse det på många platser profitabelt att kvarstå på en låg teknisk nivå i stället för att lägga ned kapital på nya maskiner och inredningar. Den tekniska efterblivenheten hos Amerikas textilindustri i våra dagar belyses av det faktum att proportionen mellan lönerna och framställningskostnaderna där utgör 61 procent, medan motsvarande skillnad inom övriga större industrier endast utgör 39 procent och inom näringsmedelsindustrierna till och med endast 6 procent.

Dessa siffror visa att bomullsspinning är en industri, som måste vara sympatisk för de av arbetarna som tro att fattigdomens problem kan lösas genom en tillbakagång av begagnandet av maskiner samt återgång till mera primitiva produktionsmetoder. Hur därmed nu än förhåller sig, så främjas maskinteknikens utbredning - som tidvis hejdats genom förhållanden som gjort den mänskliga arbetskraften billigare än maskinerna - på nytt genom regeringens löneförhöjningsdekret. Den enstaka arbetarens betalning blir något högre, men antalet sysselsatta arbetare i förhållande till den producerade varukvantiteten kommer att sjunka.

Denna löneförhöjning, som arbetarna naturligtvis trots allt hälsar välkommen, utgör alltså ingen lösning av fattigdomens problem. Det dröjde ett år innan det kom till denna löneförhöjning, nu har den återigen förhalats en hel månad genom tillämpningsföreskrifter,- men stegringen av levnadsomkostnaderna försiggår alltid under loppet av några få dagar. Därför måste arbetarna inse att de behöva mer än lönenämnder för att lösa sina ekonomiska problem.

Därtill kommer det faktum, att arbetslösheten ökats, som redan nämnt. Om regeringsagenturerna behöva ett år för att höja svältlönerna med några få cent - hur lång tid behöva de då för att förhindra avskedanden, när det nu kommer att insättas nya maskiner för att ersätta arbetet för hand?

Vad arbetarna vid sydstaternas spinnerier behöva - liksom också alla andra - det är enighet för att själva kunna taga itu med lönerna och förkorta arbetstiden så att det inte blir några avskedanden. De som göra arbetarna beroende av den sociala lagstiftningen äro arbetarnas värsta fiender.

-ooOoo-

FÖRENTA STATERNA.

"W.P.A. - strejken" är slut.

(I.A.A.) - Vi ha tidigare meddelat om den spontana strejk som igångsattes av stora skaror nödhjälpsarbetare (i Amerika kallade W.P.A.-arbetare). Denna rörelse stryptes av den roosevelska New Deal-förvaltningen. Vi ha därom fått veta ytterligare några detaljer:

Före de senaste valen i Förenta Staterna 1938 anställde New Deal-förvaltningen över en miljon nödhjälpsarbetare för att därigenom påverka väljarekåren till förmån för Roosevelts politik. Två månader efter valen började så avskedandena. På mindre än sex månader hade 600.000 arbetare åter kastats ut på gatan. Sedan följde lönesänkningar. Fackföreningarna gjorde ingenting mot regerings åtgärder, icke ens stalinisterna gjorde något. Utom lönesänkningar för nödhjälpsarbetarna kom också en förlängning av arbetstiden. Alla arbetarepolitiker lämnade därvid arbetarna i sticket; man ville icke bereda Roosevelts politik några svårigheter. Men arbetarna övergingo då till spontana massaktioner. Men på grund av stridigheter bland ledarna inom de stora organisationerna och bristen på solidaritet bland industriarbetarna blev den ett sammanbrott för denna nödhjälpsarbetarnas betydelsefulla strejkrörelse.

-ooOoo-

SPANIEN.

ETT BREV OM TERROR OCH HUNGERSNÖD I FRANCOS LAND.

(I.A.A.) - Tidningen " Iberia" offentliggör i ett av de senaste numren ett brev från Spanien, som är adresserat till en spansk kamrat och härstammar från en känd, tillförlitlig källa. Vi citera därur några satser:

"Här lever man mycket uselt. Nöden härjar bland arbetarnas led. Varje invånare får bara en halv liter olja och ett kilo potatis var 17:de dag. I Barcelona har redan 2 % av alla invånare över 62 år avlidit av umbäranden. Livsmedelsköerna och rationaliseringen äro redan värre än under världskrigets värsta tid. I Madrid har man avspärrat parken Casa del Campo. Folk hade nämligen börjat hugga ned träd där för att använda veden som bränsle, i brist på kol.

Endast falangisterna och deras familjer kunna äta sig mätta; civilgardet och den högre byråkratin likaså. Varje morgon rusa utsvultna barn fram till avskrädeshögarna för att leta efter rester av förskämda födoämnen. Industrierna ligga mångenstädes nere. Det fattas specialarbetare och råvaror. Det är därför ont om arbete. Gatorna ligga öde.

Det råder en atmosfär av terror och panik, vilken kommer till uttryck redan i männens och kvinnornas ansikten. Djuriskt hat gör fascisterna blinda; de tänka bara på att krossa och utrota. Överallt arkebuseras det, man mördar under skydd av nattens mörker på landsvägarna och vid vägkorsningarna. Hela landet är en kyrkogård. För några dagar sedan dödades gamle Castillo och hans hustru. Också Josefina, Angel Pestanas dotter, har arkebuserats. Många kamrater hotas av samma öde, eller av fleråriga fängelsestraff. Spanien blir allt mera tomt och öde. De som här ännu tänka fritt och oavhängigt om Spaniens sak mördas, medan gränserna spärras för dem som leva utanför landet.

Angiveriet rasar svårt på grund av feghet och påtryckningar. Ett människoliv har inte längre något värde. Många förråda en broder eller en vän för en bit mat och en flaska vin. Alla människor övervakas. Jag lever dold. Om man får tag i mig, skjuter jag mig. Jag lägger inte ifrån mig pistolen för ett ögonblick."

-ooOoo-

B A R C E L O N A.

(I.A.A.) - I Barcelona har en sjuttonårig flicka vid namn Pilar Ortuella dömts till femton års fängelse. Man påstår att hon " trots sitt nekande" iakttagits av fem vittnen som sett att hon talat med medlemmar av J.J. L.L. (den frihetliga ungdomsrörelsen) ..... Tidningen " Correo Catalá" meddelar detta och gillar domen samt tillägger att också flickans mor utan dom och rannsakning kastats i fängelse såsom ansvarig för sin dotters " moraliska förvildning".

-ooOoo-

ENGLAND.

KOMMUNISTERNA SNURRA RUNT.

(I.A.A.) De engelska kommunisternas huvudorgan, Daily Worker, publicerade den 4 sept. en artikel i vilken bland annat säges:

" Hur kriget ska vinnas. Kriget är här. Det är ett krig som kan och måste vinnas. Och Britanniens folk kan vinna det. Fascismen och dess vänner har dragit detta krig över oss. Tills nu har Hitler haft det lätt. Hans vänner i andra länder - och framför allt i Britannien - har "öppnat dörren" för honom. Nu är det vår affär att möte honom och hans vänner med ett motstånd sådant som han aldrig drömt om. Nu gäller det för fascismens fiender att få ett grepp om förhållandena i Britannien och utkämpa detta krig till seger över fascismen på varje front."

Ungefär samtidigt skrev partiets mångåriga sekreterare, Polit, en artikel vari han hävdar att kriget mot Tyskland är "rättvist och det stödes av hela arbetarklassen och alla demokratins vänner i England."

Men nya order kommo snart från Moskwa och den 7 oktober finna vi följande i Daily Worker:

"Detta krig är inte ett krig för demokratin mot fascismen. Det är inte ett krig för fredens försvar mot aggressionen. Detta krig är en strid mellan imperialistiska makter för profit, kolonier och världsherravälde. Detta krig kommer endast att medföra enormt lidande och gränslöst elände för miljoner av arbetarklassen."

Kommunisterna bruka ju påstå att de alltid ha rätt. Är så förhållandet hade de rätt både den 4 sept. och den 7 okt. Men för vanliga människor förefaller det att det går runt i kommunisternas hjärnor.

Ytterligare kan nämnas att kommunisternas sekreterare, Polit, blev avsatt efter order från Moskwa. Han skulle naturligtvis haft klart för sig redan i början av sept. vilka order Moskwa skulle utge längre fram i månaden. När han inte hade klart för sig detta måste han gå.

-ooOoo-

SCHWEIZ:

OCKSÅ HÄR RÅDER "AUKTORITÄR DEMOKRATI".

(I.A.A.) - Huru de schweiziska myndigheterna uppfatta demokratin, visar den schweiziska generalstabens verksamhet. I Genéve utkommer den anarkistiska tidningen " Le Réveil Anarchiste" på franska och italienska. Den har alltid vänt sig energiskt mot fascismen och på ett realistiskt sätt kritiserat den borgerliga demokratin, som arbetar fascismen i händerna.

Nu återger tidningen en officiell varning, som tillställts den från den schweiziska arméns generalstab. Generalstaben citerar satser från tidningen, där det heter att demokratin genom sin kapitulationspolitik främjar fascismen och att folken både under demokratin och under fascismen måste betala kostnaderna för politiken, mot vilken endast revolutionen kan hjälpa. Generalstaben meddelar att tidningen från och med nu kommer att " strängt övervakas" samt att man för framtiden icke längre kommer att tolerera dylika angrepp på den författningsenliga demokratin.

Alltså: också i Schweiz har man satt bocken till trädgårdsmästare - d.v.s. man har satt de fascistiska generalerna att vaka över demokratin.

-ooOoo-

Sverge.

MOT PARTIPOLITIKEN.

(I.A.A.) Sverges syndikalistiska ungdomsförbund har till Sverges arbetare utsänt ett manifest mot partipolitiken, i vilket manifest våra unga kamrater framhålla följande:

" Stalins öppna förräderi mot den internationella antifascistiska arbetarrörelsen har skapat förvirring inom arbetarrörelsen.

Arbetare, som tidigare genomskådat den socialdemokratiska reformismens oförmåga och förräderi, slöto upp på den ryska bolsjevismens sida för att därmed söka realisera drömmen om socialismen.

Nu har även denna riktning inom arbetarrörelsen visat sin oförmåga, sitt förräderi. Dess " seger" i Ryssland har skett på bekostnad av arbetarnas fri- och rättigheter, på bekostnad av socialismen.

Nu är tiden icke lämplig för förvanneIse, gråt och klagan. Det nya världskriget är ett faktum. Hitlers och Stalins vänskapliga delning av det polska rovet och de baltiska staternas nya vasallskap under Ryssland - Tyskland ger ingen anledning till förtröstan. Sverges ställning är i dag vanskligare än under förra kriget.

Arbetareklassen måste vara beredd !
Bort från partipolitiken ! Slut upp kring syndikalismen, som alltid representerat och fortfarande representerar den direkta revolutionära klasskampen i stället för den småskurna partipolitiken.
Lär av historiens hårda erfarenhet! Bryt med undfallenheten och det simpla förräderiet. Gör arbetarnas fackligt-ekonomiska organisationer slagkraftiga. Arbetare, överlåt icke åt andra att avgöra edra egna angelägenheter. Endast i kampberedda organisationer under egen kontroll och eget ansvar kan kapitalismen besegras och socialismen byggas. Tag kampen i egna händer genom att organisera er syndikalistiskt.
Syndikalismen är räddningen !

-ooOoo-

REAKTIONEN I FRANKRIKE.

(I.A.A.) Frankrike säger sig slåss för demokrati och mot diktatur och slaveri. Men samtidigt har man inom sitt eget land igångsatt den mest hänsynslösa förföljelse mot alla dem som kämpar mot kriget och den revolutionära socialismen.

Många av våra kamrater äro fängslade eller inspärrade på koncentrationsläger. Flyktingar från olika länder äro i mängd internerade. Tidningar äro förbjudna och andra ha frivilligt upphört att utkomma då kamraterna inte ha velat underkasta sig den militära censuren.

Den syndikalistiska tidskriften "La Revolution Proletarienne" (den proletära revolutionen) offentliggjorde exempelvis i sitt senaste nummer ett cirkulär med bland annat följande innehåll:

" Till våra abonnenter och vänner:

Vi sända er detta specialnummer helt enkelt för att meddela, att vi tills vidare inställa vårt utgivande.

Det synes oss i själva verket icke möjligt att fortsätta utgivandet under nuvarande censurregim. Företagna försök bevisa att det praktiskt taget icke är möjligt att under denna regim utkomma.

Låt oss även förklara att vår ståndpunkt i avseende på kriget icke undergått någon förändring: Det redan utbrutna kriget bär precis den karaktär som vi föresagt.

Det säger sig själv att så snart vi se möjlighet att på något sätt fortsätta utgivandet av "La Révolution Prolétarienne", så skola vi icke underlåta att göra det."

Nedanstående upprop har kommit I.A.A.: s sekretariat tillhanda, vilket upprop spreds i massupplaga i Frankrike vid krigsutbrottet. Uppropets innehåll visar att motstånd restes mot det blodiga kriget:

"F O L K, Ö P P N A Ä N T L I G E N Ö G O N E N, O M I C K E K R I G E T S K A L L F Ö R I N T A D I G.

Den sista slöja, som för dig dolde dystra verkligheten bakom " arbetarnas fosterland", har nyss fallit.

Pakten Hitler- Stalin kastar en bländande belysning över den sovjetryska regimens verkliga karaktär och visar att alla diktaturer äro lika..

Under det de stalinistiska agenterna i Frankrike mäta sitt sammanbrott, förvärrar det rysk-tyska samarbetet ytterligare den internationella situationen och för oss ännu en gång till avgrundens rand.

Det gäller att hålla sig uppe för att icke gå till botten.

Och varför skulle vi föra krig ?

För Danzig? För den polska korridoren? Av prestige - och "hedersskäl"? I verkligheten: för att tillfredsställa de rivaliserande imperialisternas intressen.

Nej, vi komma icke att marschera !

Må demokratiernas kapitalister och de totalitära staternas maktkavare reda upp sina mellanhavanden... men i fred... ty vi komma icke att följa dem i kriget, i deras krig.

Varken den fascistiska hegemonien eller den demokratiska suprematin rättfärdigar lössläppandet av ett vanvettigt barbari, som betyder döden för miljontals varelser, vilddjurets triumf över människan.

V I V I L J A L E V A !

Post-, telefon- och telegraftjänstemännens riksförbund.-Fackliga aktionscentralen mot kriget.-Socialistiska arbetare- och bondepartiet. Internationella antifascistiska solidariteten.- S. I.A. - De antifascistiska intellektuellas vaksamhetskommitté.- Den anarkistiska unionen.-Fredskämparnas världsförbund. Kvinnoligan för fred.

-ooOoo-

URUGUAY:

EXEMPEL PÅ MASSELÄNDET I SYDAMERIKA.

(I.A.A.) - De latinsk-amerikanska länderna bjuda visserligen i allmänhet stora möjligheter för den revolutionära syndikalismen, men de ekonomiska betingelserna försvåra organiserandet av proletariatet i hög grad. I allmänhet har man i Europa, knappast någon föreställning om de primitiva förhållanden under vilka arbetarna i dessa länder vegetera och utsugas - och vilka fruktansvärda förhållanden våra kamrater till följd därav ha att kämpa med.

I dag skola vi lämna några konkreta uppgifter om Uruguay, vilka rent av äro skrämmande och kasta ett ljus över Sydamerika i allmänhet, - ty levnads - och arbetsförhållanden äro varandra överallt ungefär lika. Särskilt svåra äro de i länder med öppen brutal diktatur, där all frihet för arbetarklassen har avskaffats. Följande uppgifter äro hämtade ur publikationer som utkomma i Uruguay; framför allt några intressanta raportager som varit införda i den anarkistiska "Voluntad" i Montevideo.

Landet räknar inalles ungefär 9.000 industriföretag, vilka sysselsätta 110.000 arbetare. Industriarbetarnas levnadsnivå är låg. Inom hela industrin är ett kapital av 300 miljoner pesos investerat, varav största delen nedlagts på maskiner. Produktionen representerar 270 miljoner pesos per år och självkostnaderna utgöra 220 miljoner. Prisnivån är mycket hög.

På grundval av hela den summa som åtgår till löner har man räknat ut att befolkningen har en årsinkomst av sammanlagt 500 miljoner pesos, d.v.s. 41,60 pesos per vecka för varje enskild arbetare. Denna summa är icke tillräcklig för att möjliggöra en människovärdig tillvaro för arbetarfamiljerna.

Ett exempel erbjuder skoindustrin. Inom denna arbeta nåttlerskor med hemarbete. De begagna sina löner för anställande av flickor som de i sin tur utsuga, - ehuru för löner som knappast förefalla troliga. Barn på lo, 12 á 14 år arbeta inom denna hemindustri för 0.90 - 2.10 pesos per vecka. På verkstäderna betalas löner av c:a 12 pesos per vecka.

Största delen av industriarbetarna, cirka 71.000 personer, äro sysselsatta med tillverkning av helfabrikat. Deras löner äro sämst av alla. Inom byggnadsindustrin och i offentlig tjänst arbeta vardera 10.000, inom transportväsendet 16.000 och vid gruvorna 3.000.

Men Uruguay är först och främst ett jordbruksland. Endast c:a en fjärdedel av befolkningen, som uppgår till omkring två miljoner, är direkt eller indirekt sysselsatt inom industrin. Resten är lantarbetare. Dessa leva under förhållanden, som ligga långt under industriproletariatets nivå.

Som exempel på den fruktansvärda utsugningen av lantarbetarna skola vi nämna risfälten. De högsta löner som förekomma där är 12 - 15 pesos per vecka, men de flesta förtjäna ännu mindre. Deras levnadsförhållanden äro fruktansvärda. På risfälten måste som bekant arbetet utföras i vattnet. I detta vatten vimlar det av insekter. Det har redan förekommit revolter bland arbetarna som på grund av den svåra moskitoplågan vägra att arbeta ute på de vattendränkta fälten mellan kl. 10 f.m. och 4 e.m.. Hela trakten där dessa människor arbeta och tillbringa sin knappa fritid är fuktig. Inte ens bostäderna äro fria från fukt. Endast de platser där förvaltningen har sina byggnader bfuka vara torra.

På risfälten i Olpa ha exempelvis inalles fem hyddor uppförts för arbetarna, och varje hydda är avsedd för fem personer. Men ända till tolv man ha måst trängas i dessa hyddor, under obeskrivliga hygieniska förhållanden. Resten av bolagets arbetare, c:a 250 man, bo i tält av tyg eller halm ute i den fuktiga terrängen. Sjukdomar rasa bland dem.

En del arbetare få en något bättre lön för att de skola tala om för uppsyningsmännen vad arbetarna tala om och spionera på dem. Lantarbetarna i Uruguay medföra mestadels en kniv som vapen. Men för arbetarna på risfälten är detta förbjudet. I stället äro uppsyningsmännen beväpnade, - de bära pistol och piska samt rida på hästar. De utgöra en tyrannisk överhet. Ofta avskedas en arbetare därför att han icke hälsat reglementsenligt på uppsyningsmännen, med hatten i hand. På fälten arbetas från 6 på morgonen till 6 på aftonen. De flesta ha dessutom 30 - 45 minuters väg till arbetet, ty bostäderna ligga icke alltid i närheten och arbetarna fördelas godtyckligt. Under arbetstiden ges en rast på halvannan timma.

Därunder förtära arbetarna den mat som de medfört i bleckdosor och som de själva måste laga till kvällen före.

Men sin lön, som för övrigt är ytterst liten, kan risarbetaren icke fritt förfoga över. Han måste handla i " cantinen", som mestadels tillhör den som arrenderar risfältet. Priserna i cantinen ligga vanligtvis 20 á 30 eller ända till 50 % över det vanliga marknadspriset. Risarbetarna ha ingen möjlighet att göra sina inköp annorstädes,- han är alltså dubbelt exploaterad och för ett arbetsdjurs tillvaro utan varje som helst frihet. På risfälten arbeta också hundratals barn, som erhålla 5 centavos per timme. Vid vissa årstider förekomma arbetsdagar á 18 timmar. Ofta bära uppsyningsmännen utom ovannämnda vapen också gevär och föra hundar med sig. Tidningar och flygblad o.s.v. äro förbjudna. Många arbetare ha satt sig i skuld i cantinen och leva som ett slags livegna på fälten. Hälften av arbetarna äro analfabeter och äro icke i stånd att pröva kantinens räkenskaper. De bolag som exploatera risfälten göra mycket goda affärer. Riset exporteras till en stor del, särskilt de finare sorterna.

Solidaritet och ömsesidig hjälp är nästan okänd bland dessa arbetare. Vidskepelse, svält, okunnighet och alkoholism samt en fatalistisk resignation under ödet kännetecknar dem. Lantarbetarna i övrigt leva delvis lika uselt som arbetarna på risfälten.

Det torde vara klart att den revolutionära syndikalistiska rörelsen under sådana förhållanden icke har någon lätt uppgift.

-ooOoo-

CHILE:

EXTRA BIDRAG AV C.G.T.:s MEDLEMMAR FÖR DE SPANSKA FLYKTINGARNA.

(I.A.A.) - Vår broderorganisation i Chile, C.G.T., påpekar i sin press att under september anlände de första spanska flyktingarna till Chile. C.G.T. har med hänsyn till nödvändigheten att hjälpa de spanska kamraterna ålagt alla anslutna organisationer som en plikt att till förmån för de spanska flyktingarna lämna ett extra bidrag, vilket redan erlagts av de anslutna organisationerna.

I alla länder måste våra organisationer göra särskilda ekonomiska prestationer för våra spanska kamrater. Dessa ha i åratal satt sina liv på spel för det internationella proletariatets sak, fast detta lämnat dem i sticket. Låt oss åtminstone göra allt för att göra våra kamraters lott i denna oförtjänta exil så lindrig som möjligt. Så uppfylla vi åtminstone en del av den solidaritet, som vi äro skyldiga det kämpande och lidande spanska proletariatet.

-ooOoo-

CUBA:

MOT NAZIKOMMUNISTER OCH VARUFÖRDYRARE.

(I.A.A.) Kamraterna å Cuba äro i intensiv verksamhet för vår rörelse och för våra idéers spridning bland arbetarna därstädes. Mot nazikommunisterna har nyss ett par upprop utgivits. Under rubriken:"Cubas folk, se upp", säges i ett av dessa upprop:

"Det ryska kommunistiska partiet har slutit den skändligaste pakt historien känner. Intimt lierat med Hitler försöker det nu dela Europa och behärska världen. Utvecklandet av ett sådant förslag möter avgjort stöd bland de så kallade kommunistiska partierna i alla länder, i deras brottsliga lydnad. Cuba är hotat av den moderne Attilas och Djingis Khans broder.

Först kom den tysk - ryska pakten, sedan den rysk-japanska, nu den ryska invasionen i Polen som de kommunistiska ledarna i vårt land skynda sig att rättfärdiga med grova och skändliga argument.

Var på er vakt, arbetare. Tiden är inne att straffa bolsjevikernas förräderi.

Mot förrädarna finns endast en aktion: DERAS UTROTANDE.

Arbetare. Driv ut kommunisterna ur fackföreningarna."

Mot varufördyrarna har ävenledes en propaganda igångsatts. Ökningen av varupriserna påvisas och kamraterna slå fast att det endast är den kapitalistiska vinningslystnaden som motiverar prisstegringen. I ett

av de upprop kamraterna utsänt framhålles att " endast folkets resoluta direkta aktion, kan sätta en gräns för denna måttlösa rovlystnad under det allmänna eländet."

-ooOoo-

CUBA:

UNGDOMEN OCH FACKFÖRENINGSRÖRELSEN.

(I.A.A.) I ett uttalande av nedanstående innehåll har den frihetliga ungdomen å Cuba fastslagit en del av sina uppgifter inom fackföreningsrörelsen:

" Vi försvara fackföreningsrörelsens autonomi. Av alla vapen ur den revolutionära syndikalismens arsenal är detta det viktigaste. Självbestämmanderätten hos de fackföreningsmöten, som besluta över alla dem rörande frågor, förbereder och främjar arbetarnas frigörelse. Ungdomen har den plikten att av alla krafter sträva efter detta mål. Låt oss förvandla varje fackförening till en levande cell, en tänkande cell som omintetgör alla politikers inflytande och skapa en atmosfär som är gynnsam för försvaret av proletariatets intressen,- ekonomiska, sociala och politiska.

Den revolutionära syndikalismen arbetar för att fackföreningarna skola bli ledare av produktionen, sätta den i förhållande till konsumtionen och reglera denna. Fackföreningsrörelsen måste arbeta för arbetarnas befrielse från arbetsgivarnas, löneslaveriets och statens ok....

Vi försvara den fackliga autonomin, den revolutionära syndikalismens aktion och taktik. Låt oss arbeta inom fackföreningsrörelsen för syndikalismens metoder,- det är en garanti för framåtskridandet och ett förarbete för kommande uppsättande av framtida mål. "

-ooOoo-

CUBA:

OLIDLIGA ARBETSFÖRHÅLLANDEN...

(I.A.A.) Vilka delvis otroliga sociala förhållanden syndikalismen har att göra med i många länder, bevisar ett reportage om träkolsbrännarna på Cuba, som nyligen offentliggjordes av vårt cubanska propagandaorgan " Rumbos Nuevos".:

På Cuba existerar en omfattande träkolsindustri i de östra delarna av ön (provinsen Oriente) samt i provinserna Carraguau, Playa Bonita, Las Calabazas och Jaruco m.fl. Arbetsdagen för de inom denna industri sysselsatta är mestadels 18 - 20 timmar. Arbetarna hinna knappt sova ut och matrasterna äro mycket korta, så att de få knappt ett spår av nödvändig vila. För övrigt arbeta de i ett hälsofarligt klimat. Avlöningen är så usel, att även de mest elementära livsmedel icke kunna förvärvas i tillräcklig mängd. För varje säck kol få arbetarna 42 centavos, mellanhandlarna sälja kolet för 90 centavos och konsumenten får betala 2.20 per säck.... Likväl få arbetarna icke ut lönen i kontanter utan i arbetskvitton, som de måste lösa in i Havanna. Då de själva måste betala resan dit, måste de vid inkasserande av sin usla lön varje gång - d.v.s. var fjärde månad - reducera den med kostnaden för resan tur och retur Havanna.

Nu har i denna region också upprättats en fackförening för träkolsbrännare, men hittills har det icke varit möjligt att tillkämpa sig några förbättringar. Även anarkosyndikalistiska propagandister ha besökt träkolsdistrikten.

-ooOoo-

CUBA:

T J E K A N I A K T I O N :

(I.A.A.) På Cuba tillämpa kommunisterna samma metoder som de

tillämpade i Spanien för attförstöra den antifascistiska enheten: den "illegala" Tjekan, som också på Cuba " tolereras" av de makthavande, alldeles som Negrin tolererade den i Spanien.

Som olika tidningar i Havanna (däribland " Rumbos Nuevos") meddela, företogs den 23 september ett överfall på det tryckeri där den anarkistiska tidningen " Rumbos Nuevos" tryckes. Beväpnade med pistoler inträngde ett band i de vid Calle Cuba 657 belägna lokalerna, hotade de anställda med att de skulle bli nedskjutna i händelse av motstånd samt bemäktigade sig efter en brådskande husundersökning en del material.

Det stulna materialet består av manuskriptet till en ny bok, som förbereddes under titeln" Una Traición al proletariado mundial" (Ett förräderi mot världsproletariatet). Utgivarna skulle vara de anarkistiska klubbarna och Cubas frihetliga ungdomsförbund: författaren till manuskriptet är Jacinto Toryho, f.d. redaktören för tidningen " Solidaridad Obrera" i Barcelona.

Boken utgör en anklagelse mot stalinismen och en granskning av pakten mellan Moskva och Berlin. Nazikommunisterna på Cuba ville hindra dess utgivande och organiserade därför överfallet. Moskvamännens metoder likna redan till hundra procent dem som användas av Hitlers SA - banditer. På Cuba äro bolsjevikerna teoretiskt försvarare av " demokratin " och motståndare till den sociala revolutionen, som propageras av våra kamrater. Deras överfall på " Rumbos Nuevos " tryckeri visar återigen huru dessa människor föreställa sig sin " demokrati". På samma sätt som Stalins Ryssland, Hitlers Tyskland och Negrins Spanien .

-ooOoo-

M E X I K O:

ARBETARNAS BOJKOTT MOT NAZISMEN ?

(I.A.A.) Den mexikanska regimen kännetecknas av en vänsterregering med antiimperialistiska tendenser, som i hög grad står under inflytande av republikens president. Några marxistiska partier äro icke representerade i densamma, men hela regimen stödes av de reformistiska fackföreningarna, anslutna till C.T.M. med dess ledare Toledano i spetsen. Av betydande industrier befinna sig järnvägarna helt och hållet samt oljeindustrin delvis under arbetarförvaltning, d.v.s. i händerna på de reformistiska ledarna. Samhällsordningen i landet är naturligtvis helt kapitalistisk, men president Cárdenas' antiimperialistiska strävan finner gillande hos breda lager av befolkningen, även hos oppositionen.

På grund av U.S.A.:s tidvis aggressivt antimexikanska handelspolitik och Englands bryska hållning ha landets kommersiella förbindelser med de totalitära staterna i Europa och med Japan blivit livligare. Resultaten ha varit olika. I varje fall meddelas nu från Mexiko, att Tyskland hittills icke betalat sina oljeinköp. I stället har varuleveranser utlovats.

I dessa handelsförbindelsers intresse ha olika mexikanska myndigheter känt sig förpliktade till entydigt profascistiska åtgärder av inrepolitisk art. I Mexiko Citys flyghamn ha exempelvis värdefulla väggmålningar av unga mexikanska konstnärer förstörts därför att de karikerade bilderna av Hitler och Mussolini enligt guvernörens uppfattning kunde såra tyska och italienska medborgares känslor. Andra reaktionära åtgärder av samma slag ha vidtagits.

C.T.M.:s ledare fasthålla sin antifascistiska linje. Den tyska regeringen har t.o.m. intagit en protest mot Toledanos antinazistiska uttalanden, - fast utan resultat. Men Toledanos " vänster" - tendenser äro naturligtvis endast av reformistisk art, rent " demokratiska " i den i Montevideo nyligen hållna panamerikanska demokratiska kongressens anda. Utan att vara kommunist är Toledano starkt påverkad av Moskva. Hans antisyndikalistiska inställning gör sig också gällande i Mexikos officiella sabotage mot C.N.T. - F.A.I.- flyktingarnas intressen.

Under september kommo en del intressanta meddelanden från Mexiko om C.T.M.:s ställning till det av Hitler i Europa inledda kriget. Toledano har nämligen förklarat: " I detta krig kan det icke bli tal om någon neutralitet från Mexikos och de övriga amerikanska ländernas sida.

Det vore enfaldigt att tänka att Mexiko nu skulle förklara Tyskland krig, men jag tvivlar icke på att det senare kommer att ske." I dessa ord kommer endast de reformistisk. - socialistiska ledarnas i alla länder ställningstagande till uttryck, men ingen revolutionär tanke, ingen klasskampsidé. Men väl sker detta i följande yttrande av Toledano: " Det är arbetarnas plikt över hela världen att moraliskt och materiellt hjälpa till att störta nazismen som regeringssystem." Toledano tillägger att C.T.M.:s nationalkommitté dessutom har vidtagit en rad åtgärder för att förhindra leveranser till Nazi - Tyskland och avvärja eventuella sabotagehandlingar av tyska agenter. Vidare säger Toledano att han söker påverka den panamerikanska fackföreningsfederationen - vars ordförande han är - i denna riktning.

Det är intressant ur klasskampssynpunkt. Förut ha endast den anarkosyndikalistiska rörelsen konsekvent hävdat bojkotten mot de fascistiska staterna med klasskampens medel och med arbetarnas direkta aktion. Den revolutionära syndikalismen riktar sin kamp mot det kapitalistiska systemet. Trots detta har den också mål i nuet. Den kämpar mot fascismen. Men den vill icke förråda arbetarnas sak till den borgerliga demokratin,- kampen mot fascismen är för syndikalismen en del av klasskampen.

Om liknande uppfattningar skulle dyka upp inom Amerikas reformistiska fackorganisationer eller åtminstone i Mexiko, kan man naturligtvis hälsa det med glädje. Låt oss för tillfället emellertid inregistrera Toledanos uttalanden. Först framtiden kommer att visa i vad mån orden också följas av handlingar. Ett av de första uttrycken härför vore likviderandet av det moskovitiska inflytandet i Mexiko.

I tidningen " Iberia" i Mexico City finna vi en notis om kommunisterna därstädes. Det heter där att också i Mexiko försöka Moskvaagenter försvara Stalins senaste vändning. Men samtidigt sprida de mexikanska kommunisterna ett manifest, vari det heter:

" Ned med de fascistiska krigsprovokatörerna. Icke ett fat petroleum, icke ett kilo metall åt fascismen. All petroleum till de demokratiska folken." "Iberia" frågar: " Kunna den stalinistiska sociologins lärlingar förklara, hur dessa paroller kunna förenas med det frenetiska försvaret av det tysk-ryska avtalet, som ger maxisterna väldiga mängder petroleum, vapen och livsmedel ? " - " Den stalinistiska sociologins lärlingar" komma att bli svaret skyldiga. De företräda kallblodigt två varandra rakt motsatta paroller samtidigt, så länge Stalin betalar. Men arbetarna borde äntligen dra sina slutsatser. Låt oss hoppas att ovan antydda tendenser även för Mexiko utgöra en början därtill.

--ooOoo--